

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

11. prosince 2014*

„Státní podpory — Elektrina — Podpora pro energeticky náročné podniky — Rakouský zákon o zelené elektřině — Rozhodnutí, kterým se podpora prohlašuje za neslučitelnou s vnitřním trhem — Pojem ‚státní podpora‘ — Státní prostředky — Přičitatelnost státu — Selektivní povaha — Obecné nařízení o blokové výjimce — Překročení pravomoci — Rovné zacházení“

Ve věci T-251/11,

Rakouská republika, zastoupená C. Pesendorfer a J. Bauerem, jako zmocněnci, ve spolupráci s T. Rablem, advokátem,

žalobkyně,

podporovaná

Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, původně zastoupeným S. Behzadi-Spencer a S. Ossowskim, poté S. Behzadi-Spencer a L. Christiem, jako zmocněnci,

vedlejší účastníkem,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené V. Kreuzitzem a T. Maxian Ruschem, poté T. Maxian Ruschem a R. Sauerem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2011/528/EU ze dne 8. března 2011 o státní podpoře C 24/09 (ex N 446/08) – Státní podpora pro energeticky náročné podniky, rakouský zákon o zelené elektřině (Úř. věst. L 235, s. 42),

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení A. Dittrich, předseda, J. Schwarcz (zpravodaj) a V. Tomljenović, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 27. února 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES ze dne 23. dubna 2009 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů a o změně a následném zrušení směrnic 2001/77/ES a 2003/30/ES (Úř. věst. L 140, s. 16, dále jen „směrnice o obnovitelných zdrojích energie“) se členské státy Evropské unie zavázaly dosáhnout do roku 2020 závazné národní cíle, pokud jde o celkový podíl energie z obnovitelných zdrojů na hrubé konečné spotřebě energie. Uvedená směrnice stanoví cíl, kterého je třeba dosáhnout, přičemž výběr prostředků, jak je dosáhnout, ponechává na členských státech. V souladu s přílohou I této směrnice, nadepsanou „Celkové národní cíle určující podíl energie z obnovitelných zdrojů na hrubé konečné spotřebě energie v roce 2020“, bylo stanoveno, že Rakouská republika dosáhne cíl 34 %.
- 2 Prostřednictvím Ökostromgesetz, ve znění novelizovaném v roce 2008 (rakouský zákon o zelené elektřině, BGBl.I, 114/2008, dále jen „novelizovaný ÖSG“), se Rakouská republika rozhodla dosáhnout svého národního cíle. V tomto ohledu byla přijata dvě základní opatření. Zaprvé novelizovaný ÖSG stanoví podporu výroby zelené elektřiny, když každému výrobcí zelené elektřiny zaručuje výkup celkového množství této elektřiny za pevně stanovenou cenu. Tento výkup je prováděn střediskem pro nákup a prodej zelené elektřiny, jehož plnění úkolů bylo předmětem koncese udělené soukromoprávní akciové společnosti, a sice Abwicklungsstelle für Ökostrom AG (dále jen „ÖMAG“). V souladu se zákonem se pevně zaručená cena, která je vyšší než cena elektřiny na trhu, stanoví každý rok nařízením rakouského spolkového ministra hospodářství a práce (poté, rakouský spolkový ministr hospodářství, rodiny a mládeže, a následně, rakouský spolkový ministr vědy, výzkumu a hospodářství, dále jen „příslušný rakouský spolkový ministr“).
- 3 Zadruhé novelizovaný ÖSG stanoví zúčtování takto vzniklých nákladů spotřebitelům elektřiny. Každý konečný spotřebitel připojený do veřejné sítě platí roční příspěvek bez ohledu na svou spotřebu, který může dosahovat 15 až 15 000 eur v závislosti na úrovni jeho připojení k síti, jak stanoví § 22 odst. 1 a § 22a odst. 1 novelizovaného ÖSG. Kromě toho distributoři elektřiny jsou povinni odebírat od ÖMAG veškerou zelenou elektřinu, kterou má, a to rovněž za nařízením stanovenou pevnou cenu (dále jen „zúčtovací cena“). Uvedení distributoři jsou následně oprávněni přenést v rámci účtované ceny na své zákazníky dodatečné náklady, které jim z tohoto titulu vzniknou. Nicméně ve smyslu § 22c novelizovaného ÖSG, který ještě nenabyl účinnosti, zamýšlí Rakouská republika stanovit zvláštní režim vyrovnání pro energeticky náročné podniky, který by omezil jejich platby na zvláštní částku, stanovenou pro každý podnik, na který se tento režim vztahuje, na základě čisté hodnoty jejich výroby kalendářního roku (dále jen „vyrovnávací částka“).
- 4 Dne 27. června 2008 oznámila Rakouská republika Komisi Evropských společenství předběžným oznámením svůj úmysl změnit platný rakouský zákon o zelené elektřině, který Komise v roce 2006 schválila v jeho stávajícím znění rozhodnutím ze dne 4. července 2006, které se týkalo jeho slučitelnosti s vnitřním trhem [Státní podpory, věci NN 162a/2003 a N 317a/2006: „Förderung der Elektrizitätserzeugung aus erneuerbaren Energieträgern im Rahmen des österreichischen Ökostromgesetzes (Einspeisetarife)“].
- 5 Dne 4. září 2008 Rakouská republika oznámila Komisi celý novelizovaný ÖSG. V návaznosti na různou komunikaci a schůzky mezi Komisí a rakouskými orgány, týkající se tohoto oznámení počínaje 28. říjnem 2008, jakož i v návaznosti na stížnost ze dne 9. července 2009, podanou Komisí Bundesarbeitskammer (Spolková komora pracovníků a zaměstnanců), týkající se zejména „výjimky“ pro energeticky náročné podniky, stanovené novelizovaným ÖSG, Komise dne 22. července 2009 vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek k dotčenému opatření (Úř. věst. C 217, s. 12, dále jen „výzva“).

- 6 Jak vyplývá zejména z bodu 78 výzvy, Komise se jednak domnívala, že novelizovaný ÖSG je slučitelný s čl. 87 odst. 3 písm. c) Smlouvy o ES, pokud jde o opatření stanovená ve prospěch výrobců zelené elektřiny. V tomto ohledu se Komise domnívala, že se jedná o státní podpory a posoudila je za slučitelné s pokyny ke státní podpoře na ochranu životního prostředí (Úř. věst. 2008, C 82, s. 1, dále jen „pokyny“).
- 7 Dále pokud jde o „podpory“ pro energeticky náročné podniky, Komise vyjádřila pochybnosti ohledně jejich slučitelnosti s pravidly týkajícími státních podpor (bod 78 výzvy). Domnívala se v podstatě, že s přihlédnutím k podmínkám, podle kterých byly uvedené podpory vytvořeny, přiznávaly uvedeným podnikům neoprávněnou výhodu. Podle Komise dotčené opatření v tomto ohledu splňovalo kritéria stanovená v čl. 87 odst. 1 Smlouvy o ES a muselo být považováno za státní podporu, u níž nic neukazovalo na její případnou slučitelnost s pravidly upravujícími společný trh. Domnívala se zejména, že nic neumožňovalo dospět k závěru, že se použije kapitola 4 pokynů nebo že jsou dodrženy podmínky pro to, aby byla dotčená podpora považována za slučitelnou. Navíc podle Komise bylo třeba při posouzení uvedeného opatření zohlednit negativní účinky tohoto opatření na životní prostředí, neboť snižuje cenu elektřiny pro velké spotřebitele elektřiny.
- 8 Následně Komise rozhodla v souladu s čl. 4 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), zahájit formální vyšetřovací řízení (body 83 až 85 výzvy). Tímto rozhodnutím byla Rakouská republika vyzvána, aby zaujala stanovisko a sdělila Komisi veškeré relevantní informace pro účely posouzení dotčeného opatření, jakož i kopii výzvy potenciálním příjemcům dotčeného opatření. Nakonec, Komise připomněla Rakouské republice odkladný účinek čl. 88 odst. 3 Smlouvy o ES a odkázala rovněž na článek 14 nařízení č. 659/1999, když zdůraznila, že veškeré protiprávní podpory musí být navraceny jejich příjemci.
- 9 Dopisem ze dne 8. října 2009 Rakouská republika podala připomínky k rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení. Rakouské orgány byly toho názoru, že dotčené opatření nepředstavuje státní podporu zejména z důvodu nedostatku selektivity a použití státních prostředků. Uvedené orgány rovněž zdůraznily vlastní logiku dotčeného opatření, která podle nich umožňuje objektivní rozlišení mezi podniky, na které se vztahuje toto opatření, a podniky, které z něj nemohou mít prospěch, když zdůraznily, že takové rozlišení nepředstavuje státní podporu. Tvrdily zejména, že uvedené opatření je ve velkém rozsahu obdobné s Erneuerbare-Energien-Gesetz (německý zákon o zelené elektřině, BGBl. 2008, I 2074, dále jen „EEG“).
- 10 Bundesarbeitskammer sdělila Komisi dopisem ze dne 7. října 2009 připomínky k opatření ve prospěch energeticky náročných podniků. Dopisem ze dne 22. prosince 2009 se Rakouská republika vyjádřila ke stanovisku, které jí bylo sděleno dopisem Komise ze dne 23. listopadu 2009, a dne 22. dubna 2010 sdělila k dotčenému opatření dodatečná upřesnění.
- 11 V dopisech ze dne 21. června a po schůzce s rakouskými orgány konané dne 9. července ze dne 19. července 2010 si Komise od Rakouské republiky vyžádala dodatečné informace, které jí Rakouská republika poskytla dne 13. září 2010.
- 12 V dopise ze dne 24. listopadu 2010 zaslaným Komisi Rakouská republika zdůraznila význam novelizovaného ÖSG a požádala o to, aby bylo rozhodnutí v této věci přijato do začátku prosince 2010. Dne 9. prosince 2010 se uskutečnila další schůzka mezi zástupci Komise a zástupci Rakouské republiky.
- 13 Dopisem ze dne 30. prosince 2010 Rakouská republika vzala zpět své argumenty na podporu dotčeného opatření předložené v průběhu řízení a požádala Komisi o schválení mechanismu výjimky pro energeticky náročné podniky. Komise na tento dopis odpověděla dne 25. ledna 2011.

14 Dne 8. března 2011 Komise přijala rozhodnutí 2011/528/EU o státní podpoře C 24/09 (ex N 446/08) – Státní podpora pro energeticky náročné podniky, rakouský zákon o zelené elektřině (Úř. věst. L 235, s. 42, dále jen „napadené rozhodnutí“). Domnívala se v podstatě, že dotčený mechanismus představuje selektivní výhodu, která spočívá v částečném vynětí energeticky náročných podniků ze zatížení, které by normálně musely nést. Podle Komise s sebou takový mechanismus nese ztráty státních prostředků a je přičitatelný státu. Domnívala se rovněž, že uvedený mechanismus může vést k narušení hospodářské soutěže, jakož i podmínek obchodu v rozsahu neslučitelném se společným zájmem. Vzhledem k tomu, že rozhodla, že dotčené opatření tím, že se týká částečného vynětí energeticky náročných podniků, představuje státní podporu, která snižuje náklady na fungování uvedených podniků a která nemůže být odůvodněna povahou nebo vnitřním uspořádáním systému, prohlásila jej za neslučitelné s vnitřním trhem.

15 Výroková část napadeného rozhodnutí zní následovně:

„Článek 1

Státní podpora ve formě částečného osvobození od povinnosti odběru zelené elektřiny, kterou [Rakouská republika] hodlá poskytnout energeticky náročným podnikům, není slučitelná s vnitřním trhem.

Podpora tudíž nesmí být udělena.

Článek 2

Do dvou měsíců od oznámení tohoto rozhodnutí [Rakouská republika] informuje Komisi o opatřeních přijatých k dosažení souladu s tímto rozhodnutím.

Článek 3

Toto rozhodnutí je určeno [Rakouské republice].“

Řízení a návrhová žádání

16 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 18. května 2011 podala Rakouská republika projednávanou žalobu. Dne 4. srpna 2011 Komise předložila žalobní odpověď. Dne 19. října 2011 předložila Rakouská republika repliku a dne 5. prosince 2011 předložila Komise dupliku. Dne 26. září 2011 podalo Spojené království Velké Británie a Severního Irska návrh na vstoupení do řízení jako vedlejší účastník na podporu žalobkyně. Usnesením ze dne 11. listopadu 2011 povolil předseda druhého senátu Tribunálu toto vedlejší účastenství. Dne 3. února 2012 Spojené království předložilo spis vedlejšího účastníka. Komise předložila své vyjádření k tomuto spisu dne 2. dubna 2012.

17 Poté, co se změnilo složení senátů Tribunálu, byl soudce zpravodaj přidělen k pátému senátu, kterému byla v důsledku toho přidělena projednávaná věc. Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Tribunálu položil písemně otázky účastníkům řízení, kteří na ně ve stanovené lhůtě odpověděli.

18 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 27. února 2013.

19 Rakouská republika navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí;

- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 20 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- odmítl první a druhý žalobní důvod jako nepřipustné;
  - podpůrně, zamítl první a druhý žalobní důvod jako neopodstatněné;
  - zamítl třetí a čtvrtý žalobní důvod jako neopodstatněné;
  - uložil Rakouské republice náhradu nákladů řízení.
- 21 Spojené království navrhuje, aby Tribunál:
- určil, že první žalobní důvod je opodstatněný a s uznáním jeho přípustnosti zrušil napadené rozhodnutí.

Právní otázky

- 22 Na podporu žaloby předkládá Rakouská republika čtyři žalobní důvody. Zaprvé napadené rozhodnutí porušuje čl. 107 odst. 1 SFEU, neboť se Komise dopustila právního pochybení, když dospěla k závěru, že režim stanovený v § 22c novelizovaného ÖSG představuje státní podporu. Zadruhé uvedené rozhodnutí porušuje totéž ustanovení, neboť se Komise dopustila právního pochybení, když dospěla k závěru, že výše uvedené opatření je selektivní. Zatřetí Komise chybně použila čl. 107 odst. 3 SFEU a dopustila se překročení pravomoci. Začtvrté Komise zacházela odlišně se situacemi, které jsou srovnatelné vzhledem k jejich ekonomickým a soutěžním účinkům.

K přípustnosti prvního a druhého žalobního důvodu

- 23 Komise tvrdí, že Rakouská republika v rámci prvního a druhého žalobního důvodu nepřezkoumává důvody napadeného rozhodnutí a ani neupřesnila body odůvodnění, ve kterých se měla Komise dopustit právního pochybení. Podle Komise se Rakouská republika omezila na uvedení důvodů, proč režim stanovený v § 22c novelizovaného ÖSG není státní podporou, když v podstatě opakuje tvrzení předložená během správního řízení. Tyto žalobní důvody by proto měly být odmítnuty na základě čl. 44 odst. 1 jednacího řádu jako nepřipustné. V tomto ohledu Komise odkazuje na rozsudky ze dne 15. prosince 1961, *Fives Lille Cail a další v. Vysoký úřad* (19/60, 21/60, 2/61 a 3/61, Recueil, EU:C:1961:30, body 617 a 644) a ze dne 31. března 1992, *Komise v. Dánsko* (C-52/90, Recueil, EU:C:1992:151, bod 17). Jakékoliv rozšíření argumentů v rámci repliky je rovněž nepřipustné.
- 24 V duplice Komise dále tvrdí, že přebírat v žalobě úplný text stížnosti nesplňuje požadavky čl. 44 odst. 1 jednacího řádu. V tomto ohledu odkazuje na usnesení ze dne 28. dubna 1993, *De Hoe v. Komise* (T-85/92, Recueil, EU:T:1993:39, bod 23), když zdůrazňuje, že z funkčního hlediska je stížnost v oblasti práva veřejné služby srovnatelná se správním řízením v právu použitelném na státní podpory.
- 25 Podle Rakouské republiky z žaloby jasně vyplývá, že výtky porušení Smlouvy o FEU je založena na porušení čl. 107 odst. 1 a 3 SFEU (u prvního, druhého a třetího žalobního důvodu) a současně na porušení zásady rovného zacházení (u čtvrtého žalobního důvodu). Bylo by podle ní příliš formalistické vyžadovat, aby bylo v žalobě nebo ve shrnutí žalobních důvodů přesně uvedeno, proti jakým bodům napadeného rozhodnutí jsou žalobní důvody podány.

- 26 Tribunál v tomto ohledu připomíná, že podle čl. 44 odst. 1 jednacího řádu musí žaloba obsahovat stručný popis žalobních důvodů. Tento popis musí být dostatečně jasný a přesný, aby umožnil žalované připravit její obhajobu a Tribunálu rozhodnout o žalobě, podle okolností bez dalších podpůrných informací (rozsudek ze dne 11. července 2007, Asklepios Kliniken v. Komise, T-167/04, Sb. rozh. EU:T:2007:215, bod 39).
- 27 Podle ustálené judikatury je za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti třeba pro to, aby byla žaloba přípustná, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby. Ačkoliv obsah žaloby lze podpořit a doplnit v konkrétních bodech odkazy na výňatky z písemností, které tvoří její přílohu, obecný odkaz na ostatní písemnosti, a to i přiložené k žalobě, nemůže zhojit neexistenci základních prvků právní argumentace, které podle výše připomenutého ustanovení musejí být uvedeny v žalobě (viz rozsudek Asklepios Kliniken v. Komise, bod 26 výše, EU:T:2007:215, bod 40 a citovaná judikatura).
- 28 Pokud jde konkrétně o dva žalobní důvody, které Komise považuje za nepřipustné, je třeba uvést především, že z textu samotné žaloby vyplývá, že v rámci prvního žalobního důvodu Rakouská republika tvrdí s odvoláním na dostatečně přesná a srozumitelná tvrzení týkající se jak faktických okolností projednávané věci, tak i judikatury a právní nauky, že prostředky použité v rámci dotčeného mechanismu nemají státní původ a že se nejedná v rámci uvedeného mechanismu ani o podporu přičitatelnou státu. Její argumentace umožnila Komisi, aby si připravila svou obhajobu, a umožňuje Tribunálu, aby rozhodl o projednávané žalobě podle okolností bez dalších podpůrných informací v souladu s judikaturou Asklepios Kliniken v. Komise, bod 26 výše, EU:T:2007:215. Kromě toho je třeba konstatovat, že na rozdíl od tvrzení Komise je odpovídající část odůvodnění napadeného rozhodnutí snadno určitelná.
- 29 Dále z textu žaloby vyplývá, že v rámci druhého žalobního důvodu Rakouská republika kritizuje posouzení Komise, podle kterého dotčené opatření tím, že částečně osvobozuje energeticky náročné podniky od některých plateb stanovených novelizovaným ÖSG, je selektivní. Podle Rakouské republiky nedochází k faktické, ani právní selektivitě. V tomto ohledu předkládá dostatečně přesná vysvětlení týkající se povahy a logiky systému stanoveného novelizovaným ÖSG, když úvodem pokládá otázku, zda musí být § 22c tohoto zákona skutečně analyzován jako výjimka ve vztahu k „referenčnímu systému“. Dále předkládá dostatečně přesná vysvětlení, podle kterých by bylo třeba považovat systém za odůvodněný jeho logikou a vnitřním uspořádáním, i kdyby tomu tak bylo. Za účelem zpochybnění existence jakékoliv selektivity se dále opírá jednak o samotné znění novelizovaného ÖSG a jednak o konkrétní důkazy, zejména tabulky, ze kterých vyplývá, že na jakýkoliv podnik bez ohledu na jeho velikost nebo jeho oblast činnosti by se mohlo vztahovat pravidlo stanovené ve výše uvedeném ustanovení. Snažila se tak zjevně odpovědět na některá tvrzení Komise obsažená v napadeném rozhodnutí na rozdíl od toho, co Komise tvrdí před Tribunálem. Je tudíž třeba se domnívat, že pokud jde o druhý žalobní důvod, argumentace Rakouské republiky podpořená mimoto určitou judikaturou a odkazy na předchozí rozhodovací praxi Komise umožnila rovněž Komisi připravit si její obhajobu a umožňuje Tribunálu rozhodnout o projednávané žalobě podle okolností bez dalších podpůrných informací.
- 30 Závěr předložený v bodech 28 a 29 výše není zneplatněn odkazem Komise na usnesení De Hoe v. Komise, bod 24 výše (EU:T:1993:39). Toto usnesení se jednak týká oblasti odlišné od oblasti, o kterou jde v projednávané věci, a sice práva veřejné služby, u kterého není správní řízení o stížnosti na rozdíl od tvrzení Komise srovnatelné s řízením stanoveným pro posouzení slučitelnosti státních podpor s vnitřním trhem. Kromě toho, jak vyplývá zejména z bodu 23 uvedeného usnesení, toto usnesení se týká posouzení konkrétního případu, ve kterém byl úplný obsah stížnosti začleněn do samotného textu žaloby, což se podobalo pouhému odkazu na přílohu. Takový obecný odkaz na ostatní písemnosti se přitom odlišuje od projednávaného případu, ve kterém Rakouská republika v žalobě rozvinula dostatečně přesná a srozumitelná tvrzení (viz body 28 a 29 výše).

- 31 S ohledem na předcházející je tedy třeba odmítnout tvrzení Komise týkající se nepřipustnosti prvních dvou žalobních důvodů jako neopodstatněná.

K věci samé

Úvodní uvedení některých hlavních bodů dotčeného opatření a postoje Komise v napadeném rozhodnutí

- 32 Jak vyplývá z bodů 1 až 3 výše, Rakouská republika hodlala novelizovaným ÖSG dosáhnout svého závazného národního cíle týkajícího se podílu energie z obnovitelných zdrojů na hrubé konečné spotřebě energie, který je stanoven směrnicí o obnovitelných zdrojích energie. Komise prostřednictvím napadeného rozhodnutí nesohlasila pouze s výjimkou pro energeticky náročné podniky stanovenou v § 22c tohoto zákona, která je sama předmětem projednávané žaloby. Nicméně, Tribunál konstatuje, že uvedené ustanovení je třeba analyzovat v jeho kontextu, tedy v rámci celkové struktury stanovené novelizovaným ÖSG.
- 33 V tomto ohledu je vhodné před provedením analýzy jednotlivých žalobních důvodů Rakouské republiky uvést některé dodatečné relevantní body celkové struktury stanovené novelizovaným ÖSG. Zaprvé, i když v souladu s třetí částí tohoto zákona Rakouská republika přiznává jednomu či několika podnikům koncesi na plnění úkolů svěřených středisku pro nákup a prodej zelené elektřiny, ke dni napadeného rozhodnutí byla jediným podnikem majícím tuto koncesi vnitrostátního dosahu poskytnutou rakouskými orgány soukromoprávní akciová společnost ÖMAG. Mimoto, jak vyplývá z bodu 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise neměla žádný důkaz o tom, že veřejně kontrolovaní akcionáři, kteří drží 49,6 % akcií ÖMAG, mohou vykonávat kontrolu nad ÖMAG nebo ji alespoň společně kontrolovat, přičemž soukromě kontrolovaní akcionáři drží 50,4 % jejích akcií. Mezi účastníky řízení je však sporné jak ve fázi správního řízení, tak před Tribunálem, jaký význam je třeba přikládat skutečnosti, že ÖMAG podléhá určité následné kontrole ze strany státu nebo správních entit.
- 34 Zadruhé, jak bylo uvedeno úvodem v bodech 2 a 3 výše, jiný základní prvek dotčeného mechanismu a konkrétněji výjimka stanovená v § 22c novelizovaného ÖSG spočívá v tom, že konkrétní podmínky realizace, jako jsou podmínky dodání elektřiny distributorům elektřiny nebo cena, kterou jsou distributori povinni zaplatit, a tedy, v důsledku toho, příspěvek konečných spotřebitelů, jsou stanoveny předem rakouskými orgány prostřednictvím zákona nebo nařízení.
- 35 Zatřetí na základě § 15 odst. 1 bodu 3 novelizovaného ÖSG se celkové množství vyrobené zelené elektřiny, které jsou distributori elektřiny povinni odebírat od ÖMAG, rozdělí tak, aby kvóta zelené elektřiny byla stejná pro všechny distributory v poměru k celkovému množství elektrické energie, kterou disponují. Je nesporné, že uvedení distributori elektřiny jsou v zásadě oprávněni přenést dodatečné náklady, které jim vzniknou na základě této skutečnosti na konečné spotřebitele tím, že jim vyúčtují vyšší cenu za elektřinu. Nicméně výše uvedený režim, stanovený jakožto princip, se neuplatní na energeticky náročné podniky, které splňují podmínky stanovené v § 22c novelizovaného ÖSG.
- 36 Začtvrté, pokud jde o výjimku pro energeticky náročné podniky, které splňují podmínky stanovené v § 22c novelizovaného ÖSG, je třeba zdůraznit dvě hlavní skutečnosti.
- 37 První skutečností je, že jakýkoliv podnik, který splňuje podmínky stanovené rakouskými právními předpisy, má nárok na to, aby mu na základě jeho žádosti byla udělena výjimka rakouským regulačním orgánem, přičemž tento orgán nemá kromě toho v této oblasti posuzovací pravomoc. Po schválení dotčené výjimky novelizovaný ÖSG zakazuje distributorům elektřiny účtovat uvedeným energeticky náročným podnikům dodatečné náklady na zelenou elektřinu. § 22c odst. 5 tohoto zákona zejména uvádí, že smlouvy mezi distributory elektřiny a velkými spotřebiteli elektřiny musejí obsahovat povinné ustanovení, že od okamžiku, kdy je velkým spotřebitelům elektřiny schválena dotčená výjimka, nebude

jim distributory dodávána zelená elektřina, která je jim přidělována střediskem pro nákup a prodej zelené elektřiny, a že jim distributoři elektřiny nebudou účtovat dodatečné náklady na zelenou elektřinu. Smluvní ustanovení, která jsou s tímto v rozporu, jsou neplatná.

- 38 Druhá skutečnost spočívá v tom, že jakýkoliv energeticky náročný podnik, kterému byla schválena výjimka z povinnosti odběru, musí podle § 22c odst. 2 novelizovaného ÖSG odvést přímo ÖMAG a nikoliv distributorům elektřiny „vyrovnávací částku“ ve výši 0,5 % čisté hodnoty výroby předchozího kalendářního roku.
- 39 Zapáté z důvodu zvláštního významu této úvahy v logice Komise v napadeném rozhodnutí je třeba uvést, že v bodě 58 odůvodnění uvedeného rozhodnutí Komise uvedla, že dotčený mechanismus vede k tomu, že je příspěvek energeticky náročných podniků k příjmům ÖMAG od určité výše „omezen“. Podle Komise jsou tedy na základě ustanovení novelizovaného ÖSG uvedené podniky osvobozeny od poplatku, který by v obvyklých tržních podmínkách musely uhradit. Z toho podle Komise plyne, že podniky, které mohou využít mechanismu udělování výjimek, jsou zvýhodněny.
- 40 Proto aby dospěla Komise k závěru uvedenému v bodě 39 výše, poté, co odkázala v bodě 55 odůvodnění napadeného rozhodnutí na judikaturu týkající se zvýhodnění z osvobození nebo částečného osvobození od regulačního poplatku, provedla v bodě 56 odůvodnění uvedeného rozhodnutí posouzení dotčeného opatření a rozhodla, že cílem daného opatření mělo být získat od spotřebitelů elektřiny příjmy, kterými by se financovala výroba zelené elektřiny. Podle Komise se energeticky náročné podniky nacházejí *de iure* a *de facto* ve stejné situaci jako všichni ostatní spotřebitelé elektřiny, neboť všichni spotřebovávají elektřinu a odebírají svou elektřinu od distributorů, kteří jsou zase povinni vykupovat určité množství zelené elektřiny za zúčtovací cenu. Pokračovala tvrzením, že pokud by neexistoval dotčený mechanismus, platily by energeticky náročné podniky distributorům elektřiny dodatečné náklady na zelenou elektřinu, které by byly zahrnuty do jejich vyúčtování za elektřinu. Připomněla totiž, že distributoři elektřiny přenášejí své dodatečné náklady vyplývající z jejich povinnosti odebírat zelenou elektřinu od ÖMAG na své zákazníky, kteří nemají možnost využít dotčeného osvobození.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU z důvodu právního pochybení Komise tím, že dospěla k závěru, že režim stanovený v § 22c novelizovaného ÖSG představuje státní podporu

- 41 Tento žalobní důvod je rozdělen na dvě části. První část spočívá v tvrzení, že prostředky vynaložené na financování režimu stanoveného v § 22c novelizovaného ÖSG nejsou státními prostředky. Druhá část spočívá v tvrzení, že v každém případě nebyly uvedené prostředky přičitatelné státu.

– K první části prvního žalobního důvodu

- 42 Rakouská republika zpochybňuje, že by byl režim vyrovnání pro energeticky náročné podniky, stanovený v § 22c novelizovaného ÖSG, financován státními prostředky. Považuje skutkové okolnosti projednávané věci za srovnatelné se skutkovým stavem ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, Recueil, EU:C:2001:160). Zdůrazňuje zejména, že v této posledně uvedené věci bylo rozhodující skutečností, že k přesunu prostředků docházelo pouze mezi soukromými podniky, přičemž uvedené prostředky nikdy neopustily soukromou sféru a nikdy se nenacházely pod kontrolou státu. Z těchto důvodů Soudní dvůr konstatoval, že skutečnost, že k určitému pohybu prostředků dochází na základě zákona a dochází při něm ke zvýhodnění některých podniků, nestačí proto, aby byla těmto prostředkům přiznána státní povaha.
- 43 V tomto ohledu Rakouská republika dále tvrdí, že jak v německém systému, tak i v rakouském systému podpory zelené elektřiny fungují subjekty schválené státem, které nemají výsady veřejné moci, jako místa pro odběr, jakož i placení a další prodej zelené elektřiny, přičemž ani jeden ze systémů podpory

nestanoví náhradu ztrát z rozpočtových prostředků. Povinnosti dalšího prodeje, odběru a placení jsou stanoveny zákonem. Podle Rakouské republiky se tak v obou režimech stát neúčastní zúčtování, ale pouze stanoví obecně použitelná pravidla, aniž by to představovalo zatížení pro veřejný rozpočet. V tomto ohledu odkazuje na rozsudky ze dne 17. března 1993, *Sloman Neptun*, (C-72/91 a C-73/91, Recueil, EU:C:1993:97), a ze dne 15. července 2004, *Pearle a další*, (C-345/02, Sb. rozh. EU:C:2004:448, bod 36 a následující).

- 44 Spojené království podporuje názor Rakouské republiky, podle kterého dotčené opatření nezahrnuje poskytnutí podpory „ze státních prostředků“. Jednak je podle něj nesporné, že podporu lze považovat za poskytnutou ze státních prostředků tehdy, pokud je namísto toho, aby byla poskytnuta přímo státem, vybírána a poskytována subjektem pověřeným rozdělováním a správou této podpory (rozsudek ze dne 22. března 1977, *Steinike & Weinlig*, 78/76, Recueil, EU:C:1977:52, body 21 a 22). Kromě toho tvrdí, že Soudní dvůr potvrdil, že opatření se nepovažuje za podporu poskytnutou ze státních prostředků pouze proto, že platba příjemci byla uložena státem. Pokud tak stát uložil třetí osobě provést platbu z jejích vlastních prostředků příjemci, tato platba nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. V tomto ohledu odkazuje na rozsudky *PreussenElektra*, bod 42 výše, EU:C:2001:160, body 59 a 61, a ze dne 17. července 2008, *Essent Netwerk Noord a další*, C-206/06, Sb. rozh. EU:C:2008:413, body 40, 47, 66, 69, 70, 72 a 74).
- 45 Spojené království uvádí zejména, že pokud se Soudní dvůr v rozsudku *Essent Netwerk Noord a další*, bod 44 výše (EU:C:2008:413) domníval, že použité prostředky mohly být kvalifikovány jako státní prostředky, vycházel ze tří skutkových okolností. Zaprvé částky dotčené ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek, měly svůj původ v příplatku k ceně uloženém právními předpisy spotřebitelům elektřiny. Uvedený příplatek k ceně byl daňovým opatřením a tedy státním prostředkem od počátku. Zadruhé subjekt odpovědný za správu vybíraných prostředků byl pověřený plněním služby obecného hospodářského zájmu bez ohledu na jeho právo zadržet část příjmů. Zatřetí dotčený subjekt neměl právo použít výnos z příplatku k ceně pro jiná určení, než určení stanovená zákonem a byl ve svém úkolu přísně kontrolován. Soudní dvůr rovněž zdůraznil, že dotčené prostředky zůstávaly pod veřejnou kontrolou, a tedy k dispozici vnitrostátním orgánům až do jejich konečného rozdělení. Podle Spojeného království přitom celý novelizovaný ÖSG nesplňuje výše uvedené podmínky a zejména první a třetí.
- 46 Tribunál uvádí, že Komise v bodě 61 odůvodnění napadeného rozhodnutí v podstatě uvedla, že dotčený mechanismus snižuje příjmy ÖMAG, neboť distributoři elektřiny nejsou povinni odebírat zelenou elektřinu pro podniky, na které se vztahuje výjimka, a že přímé platby těchto podniků ÖMAG jsou nižší než částky, jež by ÖMAG získalo, kdyby výjimka neexistovala.
- 47 Dále v bodě 62 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise zdůraznila, že proto musí zjistit, zda prostředky kontrolované ÖMAG představují na základě novelizovaného ÖSG státní prostředky. Pokud by tomu tak bylo, vedlo by dotčené opatření podle ní ke snížení státních příjmů, a tudíž by bylo financované ze státních prostředků.
- 48 V tomto ohledu zaprvé Komise poté, co zanalyzovala rozsudky *PreussenElektra*, bod 42 výše (EU:C:2001:160), a *Essent Netwerk Noord a další*, bod 44 výše (EU:C:2008:413), aby z nich vyvodila důsledky pro posouzení projednávané věci, posoudila v bodě 68 odůvodnění napadeného rozhodnutí, zda dotčený rakouský režim stanoví poplatek. Dospěla k závěru, že tomu tak je, neboť novelizovaný ÖSG zavazuje distributory elektřiny k tomu, aby odebírali určité množství zelené elektřiny za zúčtovací cenu vyšší, než je tržní cena, jejíž výše je stanovována každoročně příslušným rakouským spolkovým ministrem, přičemž uvedený zákon se omezuje na stanovení referenčních hodnot. Z tohoto důvodu rozdíl mezi tržní cenou elektřiny a zúčtovací cenou stanovenou aktem veřejného orgánu podle Komise představuje „poplatek za elektřinu“. Komise rovněž zdůraznila, že na rozdíl od věci, v níž byl vydán rozsudek *PreussenElektra*, bod 42 výše, (EU:C:2001:160), není tato částka v dané věci placena jiným účastníkům na trhu, kteří provádějí obvyklé obchodní činnosti, ale subjektu, který je zvláště pověřen státem výběrem a rozdělením těchto prostředků výlučně pro účely veřejného zájmu. V bodech 69 až 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise dodala, že ÖMAG vlastní koncesi pro

plnění povinností uložených středisku pro nákup a prodej zelené elektřiny a je prostřednictvím této koncese pověřeno provozováním služby obecného hospodářského zájmu, tedy výběrem dotčeného poplatku od všech distributorů elektřiny.

- 49 Zadruhé Komise v bodě 72 a následujících odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že dotčené prostředky byly určeny k zákonem stanovenému účelu, což bylo přísně kontrolováno. Zdůraznila, že ÖMAG musí podle § 23 ÖSG spravovat dotčené příjmy na zvláštním bankovním účtu, používaném výlučně k odběru zelené elektřiny, přičemž musí kdykoli umožnit příslušnému rakouskému spolkovému ministrovi a rakouskému Účetnímu dvoru nahlédnout do veškerých podkladů souvisejících s tímto účtem.
- 50 S ohledem na všechny tyto skutečnosti Komise dospěla v bodě 74 odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že „v souladu s věcmi, [ve kterých byly vydány rozsudky Essent Netwerk Noord a další (EU:C:2008:413) a Steinike & Weinlig (EU:C:1977:52), bod 44 výše], představují prostředky vybírané a spravované ÖMAG státní prostředky“.
- 51 Zatřetí dále odmítla Komise v bodě 75 a následujících odůvodnění napadeného rozhodnutí existenci obdobnosti mezi projednávanou věcí a věcí, ve kterém byl vydán rozsudek PreussenElektra, bod 42 výše (EU:C:2001:160). V podstatě konstatovala, že nebylo v této věci relevantní hodnotit německé právní předpisy, ať již v dřívější nebo stávající verzi a že v každém případě se od nich rakouské právní předpisy značně odlišují. Bylo tomu tak podle ní zejména proto, že německý režim, který byl předmětem posouzení Soudního dvora v rámci věci, ve které byl vydán rozsudek PreussenElektra, bod 42 výše (EU:C:2001:160), představoval pouze systém povinných dodávek existující mezi soukromými podniky na trhu, zatímco rakouský systém, který lze charakterizovat jako zdanění elektřiny, stanovil existenci zprostředkujícího subjektu, určeného státem a jím kontrolovaného. Podle Komise mohl rakouský systém rovněž umožňovat přímé platby státu ÖMAG (bod 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 52 Začtvrté Komise dále zdůraznila, že nebylo relevantní, že je ÖMAG soukromým subjektem, neboť byl pověřen výběrem a správou poplatku, takže dotčené prostředky tak byly státní (body 79 a 80 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Nakonec, posoudila jako irelevantní skutečnost, že celková částka zaplacená distributory elektřiny ÖMAG není dotčeným mechanismem dotčena, jelikož se mění pouze rozdělení celkové částky na různé kategorie konečných spotřebitelů. V tomto ohledu uvedla, že rozhodující skutečností bylo zjistit, zda výhoda získaná jedním podnikem vede ke snížení příjmů státu, což byl přesně případ dotčeného rakouského režimu. Podle Komise se kromě toho rozumí samo sebou, že si stát nakonec musí najít jiné zdroje příjmů, aby takto vzniklé ztráty vyrovnal (body 81 až 85 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 53 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury vyžaduje kvalifikace jako „podpora“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, aby byly splněny všechny podmínky uvedené v tomto ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše, EU:C:2008:413, bod 63 a citovaná judikatura). Zaprvé se musí jednat o státní zásah nebo zásah ze státních prostředků. Zadruhé tento zásah musí být takový, že ovlivňuje obchod mezi členskými státy. Zatřetí musí svého příjemce zvýhodnit. Začtvrté musí narušit hospodářskou soutěž nebo hrozit jejím narušením (v tomto smyslu viz rozsudek Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše, EU:C:2008:413, bod 64 a citovaná judikatura).
- 54 Pokud jde o první podmínku, je třeba zaprvé uvést, že podle ustálené judikatury pouze výhody poskytované přímo nebo nepřímo ze státních prostředků mohou být považovány za podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Ze samotného znění tohoto ustanovení a z procesních pravidel zavedených článkem 108 SFEU totiž vyplývá, že výhody poskytované jiným způsobem než ze státních prostředků nespádají do působnosti předmětných ustanovení. Rozlišení mezi podporami poskytovanými státem a podporami poskytovanými ze státních prostředků má za cíl zahrnout do pojmu „podpora“ nejen podpory poskytované přímo státem, ale rovněž podpory poskytované veřejnými či soukromými

entitami, které byly určeny nebo zřízeny státem (v tomto smyslu viz rozsudky Steinike & Weinlig, bod 44 výše, EU:C:1977:52, bod 21, a Sloman Neptun, bod 43 výše, EU:C:1993:97, bod 19 a citovaná judikatura). Právo Společenství totiž nemůže připustit, aby pouhé zřízení samostatných organizací pověřených rozdělováním podpor umožňovalo obcházet pravidla týkající se státních podpor (rozsudek ze dne 16. května 2002, Francie v. Komise, C-482/99, Recueil, EU:C:2002:294, bod 23).

- 55 Zadruhé je třeba připomenout, že není nezbytné ve všech případech zjišťovat, zda byl proveden převod státních prostředků, aby výhoda poskytnutá jednomu nebo několika podnikům mohla být považována za státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU (viz rozsudek Francie v. Komise, bod 54 výše, EU:C:2002:294, bod 36 a citovaná judikatura).
- 56 Zatřetí je třeba zdůraznit, že již z judikatury Soudního dvora vyplývá, že čl. 107 odst. 1 SFEU zahrnuje veškeré finanční prostředky, které mohou veřejné orgány skutečně použít k podpoře podniků, aniž by bylo rozhodné, zda tyto prostředky trvale patří k majetku státu, či nikoli. V důsledku toho platí, že i když částky odpovídající dotčenému opatření nejsou trvale ve vlastnictví státní pokladny, skutečnost, že zůstávají neustále pod veřejnou kontrolou, a tudíž jsou k dispozici příslušným vnitrostátním orgánům, je postačující k tomu, aby byly kvalifikovány jako státní prostředky (viz rozsudek Francie v. Komise, bod 54 výše, EU:C:2002:294, bod 37 a citovaná judikatura).
- 57 V projednávané věci Rakouská republika a Spojené království zdůrazňují, že v rámci dotčeného opatření nejsou nikdy použity státní peníze. Hledají oporu zejména v rozsudku PreussenElektra, bod 42 výše (EU:C:2001:160). Komise se naopak dovolává především věci, v níž byly vydány rozsudky Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše, EU:C:2008:413, a Steinike & Weinlig, bod 44 výše, EU:C:1977:52, bod 21). Mimoto, je třeba konstatovat, že i když Komise v napadeném rozhodnutí analyzuje podrobně tři výše uvedené rozsudky, snaží se naopak v řízení před Tribunálem přikládat větší význam rozsudku Steinike & Weinlig, bod 44 výše (EU:C:1977:52), jakožto „zásadnímu“ rozsudku, když posuzuje rozsudky PreussenElektra, bod 42 výše (EU:C:2001:160), a Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše (EU:C:2008:413), jako pouhá rozhodnutí „*ad hoc*“, z nichž nelze vyvozovat obecně použitelné podmínky, které musí být respektovány proto, aby mohlo být opatření považováno za opatření, které používá přímo nebo nepřímo státní prostředky.
- 58 Je třeba konstatovat, pokud jde o rozsudky PreussenElektra, bod 42 výše (EU:C:2001:160), a Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše (EU:C:2008:413), že je nelze analyzovat v tom smyslu, že závěry přijaté v posledním z nich činí neplatným řešení stanovená v nejstarším z nich. Naopak je třeba je chápat tak, že reagují na odlišné skutkové okolnosti (viz rovněž rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Vent De Colère a další, C-262/12, Sb. rozh. EU:C:2013:851, body 34 a 35).
- 59 Pokud jde o rozsudek PreussenElektra, bod 42 výše (EU:C:2001:160), je třeba uvést, že pro vyloučení kvalifikace jako státní podpory ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES (nyní 107 odst. 1 SFEU) Soudní dvůr vycházel v podstatě ze skutečnosti, že německá právní úprava dotčená v dané věci, která jednak soukromým podnikům dodávajícím elektřinu ukládala, aby vykupovaly elektřinu z obnovitelných zdrojů energie za minimální ceny, které byly vyšší než hospodářská hodnota tohoto druhu energie, a jednak rozložila finanční zátěž vzniklou v důsledku této povinnosti mezi podniky dodávající elektřinu a soukromé provozovatele energetických sítí na předcházejícím trhu, neobsahovala prvky, které by umožňovaly vyvodit, že dochází k přímému nebo nepřímému přesunu státních prostředků. Za takových okolností rozhodl, že skutečnost, že tato právní úprava poskytovala nesporné zvýhodnění podnikům vyrábějícím elektřinu z obnovitelných zdrojů a že toto zvýhodnění bylo důsledkem zásahu veřejné moci, nebyla dostatečná k tomu, aby bylo dotčené opatření kvalifikováno jako podpora. Mimoto, považoval za jednu ze zásadních skutečností tu, že subjekty, které byly povinny odvádět dodatečnou zátěž uloženou dotčeným německým zákonem, byly soukromé povahy (viz výrok rozsudku, jakož i body 55 a 56 rozsudku). Z analýzy skutkového rámce věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek, rovněž vyplývá, že na rozdíl od rakouského opatření, které je předmětem probíhajícího řízení, mechanismus stanovený německým zákonem nestanovil zásah zprostředkujících subjektů, pověřených výběrem a správou částek představujících podporu a tedy nestanovil entity

srovnatelné co do jejich struktury a úlohy s ÖMAG. Na rozdíl od projednávané věci tak zvýhodnění analyzované Soudním dvorem v rozsudku PreussenElektra, bod 42 výše (EU:C:2001:160), které spočívalo jak v záruce možnosti dále prodat veškerou energii z obnovitelných zdrojů ve prospěch podniků příjemců, tak v tom, že prodejní cena překračovala cenu tržní, bylo poskytnuto při samotném uzavření smluv o dodávce a platbě za ni.

- 60 Naopak pokud jde o věc, v níž byl vydán rozsudek Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše (EU:C:2008:413), který se týkal opatření, které spočívalo ve vnitrostátních právních předpisech umožňujících výběr příplatku k ceně za přenos elektřiny ve prospěch společnosti určené zákonem (dále jen „SEP“), která má povinnost platit tzv. uvízlé náklady, je třeba připomenout, že Soudní dvůr dospěl k závěru o použití státních prostředků ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES. V tomto ohledu, jak vyplývá z bodu 65 a následujících uvedeného rozsudku, Soudní dvůr vycházel zaprvé ze zjištění, že tyto částky přidělené SEP mají svůj původ v příplatku k ceně uloženém státem odběratelům elektřiny na základě zákona a že bylo stanoveno, že se jedná o poplatek. Podle Soudního dvora tedy tyto částky mají původ ve státních prostředcích.
- 61 Zadruhé, jak vyplývá z bodů 67 až 69 rozsudku Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše (EU:C:2008:413), Soudní dvůr zdůraznil, že se dotčený poplatek platí provozovateli sítě nebo majiteli koncese, kteří jej musí převést SEP, která si ponechá částku stanovenou zákonem [400 milionů nizozemských guldenů (NLG)] a přebytek odvede příslušnému ministrovi v Nizozemsku. Rovněž uvedl, že SEP, jejíž kapitál je zcela držen podniky vyrábějícími elektřinu, byla v té době pověřena zákonem provozováním služby obecného hospodářského zájmu. Mimoto, SEP neměla žádnou možnost používat výnos z poplatku k jiným než zákonem stanoveným účelům a byla v tomto úkolu přísně kontrolována, jelikož jí zákon ukládal nechat si vyúčtování získaných a převedených částek ověřit účetním.
- 62 Zatřetí, jak vyplývá z bodu 70 rozsudku Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše (EU:C:2008:413), Soudní dvůr konstatoval, že „není významné, že tato určená společnost zároveň soustřeďovala vybíraný poplatek, spravovala vybrané prostředky a byla beneficiem části těchto prostředků; [m]echanismus stanovený zákonem, a konkrétněji vyúčtování ověřené účetním, umožňují oddělit tyto jednotlivé role a kontrolovat využívání prostředků; [z toho vyplývá, že dokud si tato určená společnost nepřidělí částku 400 milionů [NLG], tedy do okamžiku, od kterého je má k volné dispozici, zůstává tato částka pod veřejnou kontrolou, a tudíž k dispozici státních orgánů, což je postačující k tomu, aby byla kvalifikována jako státní prostředky“.
- 63 V bodě 71 rozsudku Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše (EU:C:2008:413), Soudní dvůr dále zdůraznil cíl dotčeného zákona, kterým se zdálo být umožnit podnikům vyrábějícím elektřinu prostřednictvím jejich dceřiné společnosti SEP získat zpět náklady neslučitelné s trhem, které vydaly v minulosti.
- 64 Z těchto důvodů Soudní dvůr rovněž dospěl v bodech 72 a 73 rozsudku Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše (EU:C:2008:413), k závěru, že věc, ve které byl vydán tento rozsudek, se odlišuje od opatření uvedeného v rozsudku Pearle a další, bod 43 výše (EU:C:2004:448). Zdůraznil, že ve věci, ve které byl vydán tento posledně uvedený rozsudek, byly prostředky použité pro účely reklamní kampaně shromážděny profesní organizací od jejích členů, kteří měli z této reklamy prospěch, prostřednictvím povinných účelových příspěvků na organizaci této kampaně. Podle Soudního dvora se tedy nejednalo ani o finanční zatížení státu ani o prostředky zůstávající pod státní kontrolou. Zdůraznil rovněž skutečnost, že reklamní kampaň byla organizována soukromým sdružením optiků, měla čistě obchodní cíl a nebyla v žádném případě součástí politiky definované státními orgány na rozdíl od toho, jak tomu bylo ve věci v původním řízení, v níž byl vydán rozsudek Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše (EU:C:2008:413), ve které bylo o přidělení dotčené částky určené společnosti rozhodnuto vnitrostátním zákonodárcem.

- 65 Nakonec v bodě 74 rozsudku Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše (EU:C:2008:413), Soudní dvůr výslovně odlišil analyzované opatření od opatření, o které šlo v rozsudku PreussenElektra, bod 42 výše (EU:C:2001:160), když zdůraznil, že v této posledně uvedené věci nedocházelo k přímému, ani nepřímému přesunu státních prostředků ve prospěch podniků vyrábějících elektřinu z obnovitelných zdrojů, ale byla pouze stanovena povinnost zásobování takovou elektřinou, a to za minimální ceny. Zdůraznil skutečnost, že v tomto případě podniky nebyly státem oprávněny, aby spravovaly státní prostředky, ale měly povinnost výkupu prostřednictvím svých vlastních finančních prostředků.
- 66 Na rozdíl od tvrzení Rakouské republiky a Spojeného království novelizovaný ÖSG obsahuje prvky, které jej značně sblíží s opatřením, které bylo předmětem věci, ve které byl vydán rozsudek Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše (EU:C:2008:413).
- 67 Zprv je totiž třeba uvést, že stejně jako situace SEP ve věci, ve které byl vydán rozsudek Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše (EU:C:2008:413), je ÖMAG v projednávané věci pověřeno novelizovaným ÖSG, aby spravovalo systém podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. V tomto ohledu Komise správně odkazuje na skutečnost, že ÖMAG bylo založeno v roce 2006 za výslovným účelem požádat o koncesi k plnění úkolů uložených středisku pro nákup a prodej zelené elektřiny v souladu s § 14 až 14e uvedeného zákona. Jak tvrdí Komise, systém stanovený tímto zákonem lze definovat jako systém, který zakládá státní koncesi, jelikož dotčené prostředky jsou vypláceny výlučně za účely veřejného zájmu, definovanými rakouským zákonodárcem. Uvedené prostředky, které spočívají v dodatečných nákladech placených distributory elektřiny ÖMAG za zelenou elektřinu, jejíž cena převyšuje cenu elektřiny nakupované na trhu, neplynou přímo od platících podniků k výrobcům zelené elektřiny, tedy jiným tržním subjektům, kteří vykonávají obvyklou obchodní činnost, ale vyžadují zásah zprostředkujícího subjektu, pověřeného jejich vybíráním a jejich správou. Na rozdíl od okolností věci, ve které byl vydán rozsudek PreussenElektra, bod 42 výše (EU:C:2001:160), nemůže se tak jednat o pouhou povinnost výkupu, stanovenou zákonem, kdy je poskytnuté zvýhodnění přiznáno automaticky při uzavření smlouvy o dodávce a při platbě za ni.
- 68 Zadruhé je třeba konstatovat, že stejně jako věc, ve které byl vydán rozsudek Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše (EU:C:2008:413), projednávaná věc se týká prostředků určených k financování dotčeného opatření, které jsou získány díky zatížení uloženému soukromým subjektům novelizovaným ÖSG, jelikož tento zákon stanoví povinný příplatek k ceně spojený s výkupem zelené elektřiny. *Per analogiam* s body 43 až 47 rozsudku Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše (EU:C:2008:413), je přitom třeba se domnívat, že uvedený příplatek k ceně nebo dodatečné náklady lze považovat za parafiskální odvod, uložený z elektřiny v Rakousku, který je stanoven orgánem veřejné správy, a to za účely veřejného zájmu a podle objektivního kritéria v závislosti na výši přenesených kilowatthodin (kWh) elektřiny. Jak zdůrazňuje Komise v bodě 68 odůvodnění napadeného rozhodnutí množství zelené elektřiny, kterou je třeba odebrat, i cena, jsou stanoveny zákonem, když § 22c novelizovaného ÖSG stanoví, že výše zúčtovací ceny je stanovována každoročně příslušným rakouským spolkovým ministrem. Mimoto, Rakouská republika, ani Spojené království netvrdily a ani o tom nebyla informace ve spise, že by iniciativa zdanění prostřednictvím dotčeného opatření pocházela od dlužných subjektů, ani že by ÖMAG jednalo pouze jako nástroj ve schématu, které by ony samy stanovily nebo že by samy rozhodovaly o použití finančních prostředků. Tudíž a *per analogiam* s bodem 66 rozsudku Essent Netwerk Noord a další, bod 44 výše (EU:C:2008:413), je možné kvalifikovat dotčené částky jako prostředky, které mají jako původ státní prostředky, srovnatelné s parafiskálním odvodem. Pokud jde o zvláštní otázku existence zvýhodnění vyplývajícího z podpory ve formě osvobození od plateb parafiskálního odvodu, jakož i o selektivitu takového zvýhodnění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. března 2012, British Aggregates v. Komise, T-210/02 RENV, Sb. rozh. EU:T:2012:110, body 46 až 49 a citovaná judikatura), bude předmětem posouzení v rámci přezkumu druhého žalobního důvodu Rakouské republiky (viz bod 94 a následující dále).

- 69 Zatřetí i když je nesporné, že ÖMAG je soukromoprávní akciovou společností a nikoliv veřejnou organizací a že akcionáři ÖMAG, kteří podléhají veřejné kontrole, vlastní méně než polovinu akcií a nejsou schopni vykonávat kontrolu nebo společnou kontrolu nad ÖMAG (viz body 33 a 45 výše), nelze to považovat za dostatečné za okolností dané věci k vyvrácení závěru o přítomnosti státních prostředků v rámci dotčeného opatření.
- 70 Jak bylo uvedeno v bodech 67 a 68 výše, ÖMAG je totiž pověřeno správou systému podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů a je ostatně v tomto úkolu pečlivě kontrolováno, jak zdůrazňuje Komise v napadeném rozhodnutí a v písemnostech před Tribunálem, takže nemůže používat prostředky vybrané v rámci dotčeného opatření, které jsou mu povinně poskytovány podniky, kterých se dané opatření týká, za jinými účely než účely, které stanovil rakouský zákonodárce. Za takových okolností je sice skutečností, že ÖMAG je subjekt, který funguje ve formě soukromoprávní akciové společnosti, je však třeba konstatovat, že v rámci koncese k plnění úkolů uložených středisku pro nákup a prodej zelené elektřiny není činnost tohoto subjektu činností hospodářské jednotky, která jedná svobodně na trhu za účelem dosahování zisku, ale činností vymezenou rakouským zákonodárcem, který ji ohraničil plněním dotčené koncese.
- 71 V tomto ohledu je třeba dodat, že ÖMAG je uložena povinnost spravovat finanční částky, získané na základě dotčeného opatření na zvláštním účtu, který podléhá kontrole státních orgánů, jak vyplývá zejména z §§ 15, 21 a 23 novelizovaného ÖSG. To představuje další důkaz, je-li analyzován společně s pravomocemi a zvláštními povinnostmi uloženými ÖMAG, o tom, že se nejedná o prostředky odpovídající běžným prostředkům ze soukromého odvětví, které by byly plně k dispozici podniku, který je spravuje, ale o zvláštní prostředky, jejichž použití za striktně určenými účely je stanoveno předem rakouským zákonodárcem (viz obdobně rozsudek ze dne 27. ledna 1998, *Ladbroke Racing v. Komise*, T-67/94, Recueil, EU:T:1998:7, zejména bod 105 a následující).
- 72 Konkrétně pokud jde o kontrolu ÖMAG státními orgány, připomenutou v bodech 70 a 71 výše, je vykonávána na několika úrovních. Zprvu, kontrola je prováděna příslušným rakouským spolkovým ministrem, který musí v souladu s § 21 *in fine* novelizovaného ÖSG v rámci svých funkcí dozoru kontrolovat výdaje ÖMAG a rozhodnout posudkem o jejich uznání, jakož i v souladu s § 23 uvedeného zákona, ve spojení s § 15 odst. 2 tohoto zákona, si vyžádat kdykoliv přístup ke všem dokumentům týkajícím se zvláštních účtů ÖMAG a dotčených prostředků. Kromě toho, jak vyplývá z § 24 dotčeného zákona, uvedený příslušný rakouský spolkový ministr musí být rovněž neprodleně informován o vývoji v rozporu s plněním určitých cílů stanovených dotčeným zákonem, a to rakouským regulačním orgánem, pověřeným pravidelným dohledem nad plněním uvedených cílů.
- 73 Z druhého v souladu s § 23 novelizovaného ÖSG předkládá ÖMAG každý rok rakouskému regulačnímu orgánu příslušnému v oblasti elektřiny podrobnou zprávu.
- 74 Zatřetí v souladu s § 15 odst. 5 novelizovaného ÖSG a jak správně zdůraznila Komise v bodě 72 odůvodnění napadeného rozhodnutí, nezávisle na struktuře vlastníků ÖMAG je rakouský Účetní dvůr rovněž povinen provádět u ÖMAG následné kontroly.
- 75 Existence takové přísné kontroly souladu jednání ÖMAG se stanoveným právním rámcem, byť následné, aniž je sama o sobě rozhodující, je součástí obecné logiky celkové struktury stanovené novelizovaným ÖSG, a podporuje tak závěr vycházející z pravomocí vykonávaných tímto subjektem a přijatý s ohledem na jeho povinnosti, že ÖMAG nejedná na svůj vlastní účet a svobodně, ale jako subjektu plnící koncesi, který spravuje podporu poskytovanou ze státních prostředků. V tomto ohledu není relevantní tvrzení Rakouské republiky přednesené při jednání, že kontrola rakouským Účetním dvorem nemá žádný vliv na způsob, jakým ÖMAG tyto prostředky používá. I kdyby bylo totiž třeba připustit, že výše uvedená kontrola nemá přímý účinek na každodenní správu dotčených finančních částek ÖMAG, nic to nemění na tom, že se jedná o doplňující skutečnost, jejímž cílem je zajistit, aby jednání ÖMAG zůstalo v rámci stanoveném novelizovaným ÖSG.

- 76 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že Komise správně uvedla v bodech 61 a 62 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve spojení s body 82 až 86 uvedeného rozhodnutí, že zvýhodnění stanovené § 22c novelizovaného ÖSG ve prospěch energeticky náročných podniků se jeví v projednávané věci jako dodatečná zátěž pro stát, jelikož se lze domnívat, že snížení výše poplatku, který dluží, vede ke ztrátám příjmů státu, které jsou nicméně přeneseny dále na jiné podniky k vyrovnání takto vzniklých ztrát. Za „omezení výše“ příspěvku energeticky náročných podniků je distributor elektřiny osvobozen v souladu s § 15 odst. 1a novelizovaného ÖSG od odběru zelené elektřiny od ÖMAG za množství elektřiny, kterou prodá konečnému spotřebiteli, osvobozenému od povinnosti výkupu zelené elektřiny.
- 77 Tyto závěry nejsou zneplatněny ostatními tvrzeními Rakouské republiky a Spojeného království.
- 78 Je především irelevantní tvrzení, že stát nestanoví krytí jakýchkoliv ztrát z rozpočtových prostředků, jakož i tvrzení, že rizika platební neschopnosti, která by případně vyplynula ze skutečnosti, že by ÖMAG jednalo v rozporu s ustanoveními novelizovaného ÖSG, by neslo ono samo a nikoliv stát.
- 79 Je totiž třeba uvést, že v projednávané věci je relevantní pouze situace, která vyplývá z použití oznámeného dotčeného opatření, a nikoliv případná činnost ÖMAG v rozporu se stanoveným právním rámcem. Účastníci řízení se přitom shodují na skutečnosti, že pokud ÖMAG jedná v přísné shodě a v mezích uvedeného opatření nemusí být v zásadě podporováno státem, jelikož v souladu s § 21 a následujícími novelizovaného ÖSG musí zejména zúčtovací cena ve spojení s ročním příspěvkem dlužným všemi koncovými spotřebiteli připojenými do veřejné sítě pokrývat náklady ÖMAG. Jak uvedla Rakouská republika v odpovědi na otázku Tribunálu v rámci organizačních procesních opatření, to zahrnovalo pokrytí případného ušlého zisku ÖMAG za předchozí rok, způsobeného například omezením výše příspěvku některých energeticky náročných podniků. Jak tedy správně uvádí Rakouská republika, ÖMAG buď nikdy nevznikne ušlý zisk, nebo je takový ušlý zisk nanejvýš dočasný s vyrovnáním následující rok. Mimoto, jak tvrdí Komise ve své odpovědi na otázky Tribunálu v rámci organizačních procesních opatření odkazem na § 22b novelizovaného ÖSG a na zprávu o činnosti ÖMAG za rok 2006, přiloženou k žalobní odpovědi, úpravy zúčtovací ceny byly povoleny i během roku. V tomto ohledu je třeba odkázat rovněž na vysvětlení poskytnutá Rakouskou republikou v odpovědích na otázky Tribunálu ohledně skutečnosti, že příslušný rakouský spolkový ministr je dokonce zmocněn v souladu s § 22c novelizovaného ÖSG ke změně vyrovnávací částky, která měla být placena ÖMAG, a to po porovnání různých relevantních ekonomických údajů. Za těchto okolností je třeba konstatovat, že Rakouská republika rozporně na jednání tvrdila, že ÖMAG musí nést rizika spojená s jeho činností, a to zejména, pokud jde o problémy platební neschopnosti nebo nedostatku hotovosti.
- 80 V každém případě z analýzy novelizovaného ÖSG vyplývá, že dotčené opatření v zásadě stanoví nepřetržitý přístup ÖMAG k financování nutnému k plnění úkolů veřejného zájmu, které mu byly svěřeny v rámci koncese k plnění úkolů uložených středisku pro nákup a prodej zelené elektřiny, čímž dochází k minimalizaci uvedených rizik nedostatku hotovosti či dokonce platební neschopnosti, která je třeba nést v tomto kontextu. To však pouze podporuje závěr uvedený v bodech 70, 71 a 75 výše, že ÖMAG nejedná jako běžný podnik na trhu, který nese všechna rizika a obvyklá nebezpečí, včetně finančních, ale jako zvláštní subjekt, jehož úloha je striktně vymezena dotčenými právními předpisy. S ohledem na předcházející není nutné navíc posoudit relevanci tvrzení Komise v odpovědi na otázky Tribunálu položené v rámci organizačních procesních opatření, že § 23 odst. 2 bod 5 novelizovaného ÖSG stanovil možnost určitých „jiných určení“, bez dalších upřesnění, a aniž by byl právní základ pro takováto určení i mimo novelizovaný ÖSG stanoven Rakouskou republikou během správního řízení, ani relevanci odkazu Komise v tomtéž rámci na to, že je případně myslitelné, že by ÖMAG uplatnilo odpovědnost Rakouské republiky v případě, že by příslušný rakouský spolkový ministr nestanovil zúčtovací cenu tak, aby byly všechny dodatečné náklady ÖMAG, nahraditelné ve smyslu dotčeného zákona, nahrazeny. Rakouská republika totiž nepochybně, že v zásadě je-li dodržován právní rámec, stanoví mechanismus úplného vyrovnání dodatečných nákladů uložených ÖMAG z důvodu povinnosti výkupu zelené elektřiny od výrobců v Rakousku za cenu vyšší, než je cena tržní.

- 81 Dále jsou rovněž irelevantní tvrzení Rakouské republiky, že zaprvé dotčené opatření nestanoví přímé „rozpočtové“ platby státu ÖMAG, zadruhé dotčené prostředky nikdy neopouštějí soukromé odvětví, zatřetí uvedené prostředky nejsou „k dispozici státu“, začtvrté, ÖMAG „nemá výsady veřejné moci“ a případné žaloby vůči němu probíhají v souladu s dotčeným opatřením v rámci běžného občanského soudního řízení a nikoliv správního, jakož i, nakonec, tvrzení, že ÖMAG je „neutrální a nezávislé“ ve vztahu k různým tržním subjektům.
- 82 Bylo již totiž konstatováno jednak, že dotčené prostředky musí být kvalifikovány od počátku jako státní prostředky zejména z důvodu povinného charakteru plateb stanovených za účely veřejného zájmu, a jednak, že ÖMAG jedná, pokud jde o koncesi k plnění úkolů uložených středisku pro nákup a prodej zelené elektřiny, v rámci jasně vymezeném rakouským zákonodárcem, za účelem plnění těchto účelů za ostatně přísné kontroly ze strany příslušných rakouských orgánů. V tomto ohledu přitom Soudní dvůr v nedávné době potvrdil, že finanční prostředky pocházející z povinných příspěvků uložených právními předpisy členského státu, které jsou spravované a rozdělované v souladu s těmito právními předpisy, lze považovat za státní prostředky ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, i když jsou spravovány subjekty, které jsou od veřejné moci oddělené (v tomto smyslu viz rozsudek *Vent De colère*, bod 58 výše, EU:C:2013:851, bod 25 a citovaná judikatura, jakož i obdobně bod 26). Podle Soudního dvora takový mechanismus plného vyrovnání dodatečných nákladů, které vznikají podnikům z důvodu povinného výkupu elektřiny vyrobené ve větrných elektrárnách za cenu vyšší, než je tržní cena, jenž je financován všemi konečnými spotřebiteli elektřiny v tuzemsku, jako byl mechanismus stanovený posuzovanými francouzskými právními předpisy, představuje zásah za použití státních prostředků.
- 83 S ohledem na vše předcházející je třeba se domnívat, že se Komise nedopustila pochybení, když měla za to, že dotčené opatření zahrnuje použití státních prostředků.
- 84 V důsledku toho je třeba zamítnout první část prvního žalobního důvodu.
- K druhé části prvního žalobního důvodu
- 85 Rakouská republika tvrdí, že dotčené opatření není v projednávané věci podporou přičitatelnou státu. V tomto ohledu odkazuje na judikaturu *Francie v. Komise* (bod 54 výše, EU:C:2002:294, bod 55 a následující), jakož i *PreussenElektra* (bod 42 výše, EU:C:2001:160, bod 20), a tvrdí, že je třeba zohlednit soubor takových důkazů, jako je začlenění subjektu, který přijímá opatření, do struktur veřejné správy, povahu jeho činností a výkon těchto činností na trhu, právní postavení subjektu, sílu dozoru vykonávaného orgány veřejné správy nad řízením subjektu, a další. Podle Rakouské republiky je přitom zaprvé osoba, která na základě koncese vykonává úkoly střediska pro nákup a prodej zelené elektřiny, zřízeného novelizovaným ÖSG, soukromý podnik. Odkazuje *a contrario* na rozsudek ze dne 12. prosince 1996, *Air France v. Komise*, (T-358/94, Recueil, EU:T:1996:194, bod 38). Zadruhé žádný orgán výše uvedené právnické osoby nesmí být schválen, ani jmenován státem, přičemž stát není ani zastoupen v jeho orgánech. Zatřetí ani forma výše uvedené právnické osoby, ani její akcionáři nejsou upraveny zákonem. Začtvrté stát nemá právo odsouhlasovat jeho činnosti. Zapáté výše uvedená právnická osoba není upravena nařízením, které by podléhalo schválení státu a nepodléhá ani povolení ze strany státu, ani zvláštním sankcím. Zašesté spory mezi výše uvedenou právnickou osobou a distributory elektřiny jsou řešeny běžnými soudy.
- 86 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury pokud jde o podmínku přičitatelnosti opatření, je třeba zkoumat, zda musí být na veřejné orgány nahlíženo tak, že se podílely na přijetí tohoto opatření (v tomto smyslu viz rozsudek *Vent De colère*, bod 58 výše, EU:C:2013:851, bod 17 a citovaná judikatura).

87 V projednávané věci je třeba konstatovat, že mechanismus podpory zelené elektřiny, jakož i mechanismus osvobození energeticky náročných podniků byl zřízen zákonem, v projednávané věci novelizovaným ÖSG, a musí tedy být považován za přičitatelný státu. Za takových okolností na rozdíl od toho, co tvrdí Rakouská republika, není nutné provést hlubší analýzu případného začlenění ÖMAG do struktur veřejné správy, povahy jeho činností a výkonu jeho činností na trhu, právního postavení nebo síly dozoru vykonávaného veřejnými orgány nad jeho řízením. V každém případě bylo již v rámci přezkumu první části projednávaného žalobního důvodu konstatováno, že ÖMAG je začleněno do struktury upravené rakouským zákonodárcem, která stanoví nejen povahu jeho činností a jejich konkrétní výkon, ale rovněž kontrolní dozor prováděný následně příslušnými státními orgány, a navíc vymezuje podrobně prostor pro volné uvážení ÖMAG při plnění jeho koncese, takže tento subjekt nemůže být považován za soukromý subjekt, který jedná svobodně s cílem dosahování zisku na trhu fungujícím konkurenčním způsobem.

88 V důsledku toho je třeba zamítnout rovněž druhou část prvního žalobního důvodu a tedy uvedený žalobní důvod v plném rozsahu.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU z důvodu právního pochybení Komise, když dospěla k závěru, že je dotčené opatření selektivní

89 Rakouská republika tvrdí, že kritérium selektivity odlišuje obecná opatření hospodářské politiky od státních podpor. Státní podpory se vyznačují tím, že vnitrostátní opatření může zvýhodnit některé podniky nebo některá odvětví výroby ve srovnání s jinými, která se nacházejí s ohledem na cíl sledovaný uvedeným režimem, ve srovnatelné faktické nebo právní situaci (rozsudek ze dne 29. dubna 2004, *GIL Insurance a další*, C-308/01, Recueil, EU:C:2004:252, bod 68). Podle Rakouské republiky je třeba přezkum selektivity opatření, které může představovat státní podporu, provést v několika fázích. Nejprve je třeba určit referenční systém, dále zjistit rozdíl vůči tomuto systému a nakonec přezkoumat možnost odůvodnit tento rozdíl povahou a logikou systému.

90 Je tak třeba zaprvé podle Rakouské republiky zjistit, zda § 22c novelizovaného ÖSG lze skutečně považovat za „výjimku“ ve vztahu k „referenčnímu systému“. Opírá svou argumentaci zejména o rozsudek ze dne 10. dubna 2008, *Nizozemsko v. Komise* (T-233/04, Sb. rozh. EU:T:2008:102).

91 Zadruhé podle Rakouské republiky, i kdyby Tribunál měl rozhodnout, že režim zavedený § 22c novelizovaného ÖSG vede k rozdílu ve srovnání s referenčním systémem, byl by odůvodněný logikou a vnitřní koncepcí systému. Jeho cílem je totiž rozdělit rovnovážným způsobem zatížení financování zelené elektřiny mezi skupiny spotřebitelů s přihlédnutím k logice vyplývající ze směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (Úř. věst. L 283, s. 51; Zvl. vyd. 09/01, s. 405; dále rovněž jen „směrnice o energetickém zdanění“). Rakouská republika odkazuje zejména na předchozí srovnatelná řízení před Komisí (N 271/2006, týkající se „Tax Relief for Supply of surplus Heating“ v Dánsku a N 820/2006 týkající se „daňových úlev pro postupy velkých spotřebitelů energie“ v Německu).

92 Zatřetí Rakouská republika tvrdí, že § 22c novelizovaného ÖSG není selektivní „právně“, jelikož režim vyrovnání se použije na všechny podniky bez ohledu na jejich velikost nebo odvětví činnosti. Nedochozí ani k „faktické“ selektivitě. Tvrdí, že vzhledem k neexistenci selektivity dotčené opatření nepředstavuje státní podporu (odkazuje na rozsudek ze dne 8. listopadu 2001, *Adria-Wien Pipeline a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, C-143/99, Recueil, EU:C:2001:598, bod 36).

- 93 Úvodem je třeba uvést, že i když některé argumenty Rakouské republiky lze chápat tak, že se týkají otázky samotné existence zvýhodnění, které je způsobeno použitím výjimky stanovené v § 22c novelizovaného ÖSG, hlavní základ jejího druhého žalobního důvodu se týká v podstatě neexistence selektivity takového zvýhodnění. V každém případě Tribunál považuje za vhodné přezkoumat obě tyto otázky společně.
- 94 Pokud jde zaprvé o existenci zvýhodnění, bylo ustálenou judikaturou uznáno, že pojem „podpora“ je obecnější než pojem „dotace“ vzhledem k tomu, že zahrnuje nejen taková pozitivní plnění, jako jsou samotné dotace, ale také zásahy státu různými způsoby snižující náklady, které obvykle zatěžují rozpočet podniku a které mají tutéž povahu a tytéž účinky jako dotace, aniž jimi v přesném slova smyslu jsou. Mimoto, pokud jde o daňovou oblast, Soudní dvůr upřesnil, že opatření, kterým veřejné orgány poskytují určitým podnikům zvýhodněné daňové zacházení, které staví příjemce do lepší finanční situace oproti ostatním poplatníkům, je státní podporou ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Státní podporu může stejně tak představovat rovněž opatření, které určitým podnikům přiznává snížení daně nebo odklad zaplacení obvykle splatné daně (v tomto smyslu viz rozsudek *British Aggregates v. Komise*, bod 68 výše, EU:T:2012:110, bod 46 a citovaná judikatura).
- 95 Zadruhé pokud jde o kritérium selektivity výhody, je třeba přezkoumat, zda v rámci daného právního režimu může státní opatření zvýhodnit „určité podniky nebo určitá odvětví výroby“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU vůči ostatním podnikům, které se nacházejí vzhledem k cíli sledovanému uvedeným opatřením ve srovnatelné skutkové a právní situaci (v tomto smyslu viz rozsudek *British Aggregates v. Komise*, bod 68 výše, EU:T:2012:110, bod 47 a citovaná judikatura).
- 96 Podle ustálené judikatury pojem „státní podpora“ nezahrnuje státní opatření zavádějící rozlišení mezi podniky, a tedy *a priori* selektivní, pokud toto rozlišení vyplývá z povahy nebo systematiky daňové soustavy, do níž tato opatření patří (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. prosince 2008, *British Aggregates v. Komise*, C-487/06 P, Sb. rozh. EU:C:2008:757, bod 83 a citovaná judikatura). Soudní dvůr upřesnil, že dotčený členský stát může prokázat, že opatření vyplývá přímo ze základních nebo řídicích zásad jeho daňového systému, a že v tomto ohledu je nutno rozlišit mezi cíli stanovenými pro určitý daňový režim, které tomuto režimu nejsou vlastní, a mechanismy vlastními samotnému daňovému systému, které jsou nezbytné k uskutečnění takových cílů. Daňová osvobození, která vyplývají z cíle, který není daňové soustavě, do níž spadají, vlastní, nemohou totiž unikat požadavkům plynoucím z čl. 107 odst. 1 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek *British Aggregates v. Komise*, bod 68 výše, EU:T:2012:110, bod 48 a citovaná judikatura).
- 97 Kromě toho podle judikatury za účelem posouzení selektivní povahy výhody, kterou přiznává daňové opatření, má určení referenčního rámce zvláštní důležitost, jelikož samotná existence zvýhodnění může být prokázána pouze ve srovnání s takzvaným „obvyklým“ zdaněním. Kvalifikace daňového opatření jako „selektivního“ tak předpokládá zaprvé nejprve identifikovat a přezkoumat obecný nebo „obvyklý“ daňový režim, který se v dotčeném členském státě používá. Právě ve srovnání s tímto obecným nebo „obvyklým“ daňovým režimem se musí zadruhé posoudit a prokázat případná selektivní povaha výhody, kterou dotčené daňové opatření zakládá, tak že se prokáže, že se toto opatření odchyluje od uvedeného obecného režimu v rozsahu, v němž zavádí rozlišování mezi hospodářskými subjekty, které se nacházejí, s ohledem na cíl daňové soustavy dotyčného členského státu, ve srovnatelné skutkové a právní situaci (v tomto smyslu viz rozsudek *British Aggregates v. Komise*, bod 68 výše, EU:T:2012:110, bod 49 a citovaná judikatura).
- 98 Je třeba rovněž uvést, že Soudní dvůr dále opakovaně judikoval, že cíl státních zásahů sám o sobě nepostačuje k tomu, aby tyto zásahy nebyly kvalifikovány jako podpory ve smyslu článku 107 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek *British Aggregates v. Komise*, bod 96 výše, EU:C:2008:757, bod 84 a citovaná judikatura). Článek 107 odst. 1 SFEU totiž nerozlišuje podle důvodů nebo cílů státních zásahů, ale definuje je podle jejich účinků (v tomto smyslu viz rozsudek *British Aggregates v. Komise*, bod 96 výše, EU:C:2008:757, bod 85 a citovaná judikatura). Výše uvedené ustanovení tak definuje státní

zásahy podle jejich účinků, a tedy nezávisle na institutech použitých členskými státy Unie k jejich provedení (v tomto smyslu viz rozsudek *British Aggregates v. Komise*, bod 96 výše, EU:C:2008:757, bod 89 a citovaná judikatura).

- 99 Nakonec z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že okolnost, že počet podniků, které se mohou domáhat, že se na ně vztahuje dotčené opatření, je velmi vysoký, nebo okolnost, že tyto podniky náleží do různých odvětví činnosti, nemůže dostatečně zpochybnit selektivní povahu tohoto opatření, a tedy vyloučit kvalifikaci opatření jako státní podpory (viz rozsudek *Adria-Wien Pipeline a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, bod 92 výše, EU:C:2001:598, bod 48 a citovaná judikatura). V případech, že se dotčené opatření zakládá na objektivních horizontálně uplatnitelných kritériích, tato okolnost též nezpochybňuje jeho selektivitu, neboť pouze dokládá, že se sporné podpory začleňují do režimu podpor a že se nejedná o individuální podporu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. února 2003, *Španělsko v. Komise*, C-409/00, Recueil, EU:C:2003:92, bod 49).
- 100 V projednávané věci je třeba po připomenutí relevantní části napadeného rozhodnutí určit kritéria stanovící „obvyklý“ režim stanovený novelizovaným ÖSG.
- 101 V tomto ohledu, jak vyplývá z části napadeného rozhodnutí týkající se „zvýhodnění“, ale rovněž z té, která analyzuje „státní prostředky a přičitatelnost státu“, Komise postupuje tak, že přirovnává celý oznámený novelizovaný ÖSG k daňovému režimu, v rámci kterého zvýhodnění v podstatě vyplývá z úplného či částečného osvobození od regulačního poplatku (v tomto smyslu viz zejména body 55, 64 a 68 až 70 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 102 Dále v části týkající se selektivity zvýhodnění, tedy v bodech 88 až 103 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise v podstatě tvrdí, že dotčené opatření tím, že se týká zvýhodnění stanoveného v § 22c novelizovaného ÖSG, je selektivní z toho důvodu, že i když se uvedené opatření vztahuje na všechny podniky, které v návaznosti na svůj příspěvek na podporu zelené elektřiny nesou náklady vyšší, než je mez 0,5 % čisté hodnoty jejich výroby, zůstává *de facto* vyhrazeno pouze pro určitou kategorii podniků, a sice pro energeticky náročné podniky, které působí primárně v odvětví výroby zboží. Tato opatření tak brání některým jiným podnikům působícím na rakouském území, aby z něj měly prospěch.
- 103 Konkrétně pokud jde o zaměření zvýhodnění vyplývajícího z dotčeného opatření na některé podniky, Komise v bodě 101 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí následující:

„Během svého šetření Komise zjistila, že oznámený režim se soustředí přednostně na velmi malý počet podniků vyrábějících převážně zboží. V této souvislosti [Rakouská republika] dne 9. září 2010 předložila údaje, které vycházely ze stávajícího používání režimu s intenzitou podpory nižší než prahové hodnoty oznamovací povinnosti. Podle těchto údajů požádalo o využití režimu pouze asi 2000 rakouských podniků z celkového počtu 300 000 (tj. méně než 1 % všech rakouských podniků). Kromě toho v rámci stávajícího uplatňování režimu jde asi 66 % prostředků ve prospěch podniků, které „vyrábějí zboží [odkaz učiněn na skutečnost, že v rámci tohoto hospodářského odvětví existuje určité zaměření na pododvětví, jako je výroba dřeva, papíru, potravin, skla, keramiky, kovů a chemikálií]. Vzhledem k tomu, že [Rakouská republika] měla zvýšit intenzitu podpor nad prahové hodnoty *de minimis*, pod kterými je režim dosud předběžně uplatňován, Komise dále zjistila, že opatření by se pak zřejmě ještě silněji soustředilo na podniky působící v oblasti výroby zboží. To vyplývá ze skutečnosti, že na základě údajů předložených [Rakouskou republikou] by využilo jen dvanáct podniků vyšších intenzit podpory, než v rámci nyní uplatnitelného znění režimu, a že jen dva z těchto podniků působí v odvětví dopravy, zatímco deset z nich připadá na výrobu zboží“ [odkaz učiněn na dopis Rakouské republiky ze dne 9. září 2010 v odpověď na otázku Komise ze dne 19. července 2010, s. 17, a tabulka 5 rovněž s. 17].

- 104 V bodě 102 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise dospívá k závěru, že oznámený režim nebude většinou hospodářských odvětví rakouského hospodářství prospívat vůbec nebo jí bude prospívat jen ve velmi malé míře, zatímco zvýhodněny budou především podniky v jednom z těchto hospodářských odvětví, totiž v odvětví výroby zboží.
- 105 V tomto ohledu je třeba nejprve přezkoumat tvrzení Rakouské republiky, podle kterých v podstatě § 22c novelizovaného ÖSG nelze považovat za „výjimku“ ve vztahu k „referenčnímu systému“ zavedeného zbývající částí uvedeného zákona nebo v každém případě že je odůvodněný povahou systému.
- 106 Je však třeba se domnívat stejně jako Komise, že neexistuje jednota předmětu a účelu mezi obecným režimem stanoveným novelizovaným ÖSG posuzovaným jako celek a zvláštním ustanovením § 22c tohoto zákona, v tom smyslu, že by toto ustanovení mohlo být považováno za nedílnou součást obecného režimu, a nikoliv za zvláštní výjimku stanovenou v rámci tohoto režimu.
- 107 Jak bylo připomenuto v bodě 32 výše, Rakouská republika totiž hodlala novelizovaným ÖSG dosáhnout svého závazného národního cíle týkajícího se podílu energie vyrobené z obnovitelných zdrojů na hrubé konečné spotřebě energie, který je stanoven směrnicí o obnovitelných zdrojích. Za těmito účely byl stanoven mechanismus k odběru veškeré zelené elektřiny v Rakousku, který spočívá v povinnosti, zavedené § 19 až § 22c novelizovaného ÖSG pro všechny distributory elektřiny odebírat od ÖMAG veškerou zelenou elektřinu za zúčtovací cenu vyšší, než je cena tržní. Uvedená povinnost vede následně k tomu, že tito distributoři proto, aby přenesli vzniklé dodatečné náklady, které odpovídají rozdílu mezi zúčtovací cenou a cenou tržní, následně požadují od všech podniků, které spotřebovávají energii v Rakousku a nejsou osvobozeny, aby zaplatily příplatek k cenám elektřiny, a sice dodatečné náklady spojené se zelenou elektřinou“ (viz rovněž bod 107 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 108 Je přitom třeba konstatovat, že tento obecný režim stanovený novelizovaným ÖSG, který není jako takový předmětem probíhajícího řízení, jelikož Komise nepovažovala podporu výrobcům zelené elektřiny za neslučitelnou s vnitřním trhem (viz body 6, 14 a 15 výše), se odlišuje ohledně svého vlastního ekologického cíle od cíle uvedeného Rakouskou republikou k odůvodnění výjimky stanovené v § 22c novelizovaného ÖSG.
- 109 V tomto posledně uvedeném ohledu Rakouská republika totiž několikrát tvrdila jak při správním řízení, tak před Tribunálem, že opatření, které stanoví omezení příspěvku energeticky náročných podniků, mělo za cíl „učinit zatížení, které [systém podpory zelené elektřiny] přinášel, únosné z [...] ekonomického a průmyslového hlediska“ a chránit podniky obzvláště dotčené zavedeným systémem. Konkrétněji se domnívala, že energeticky náročné podniky jsou obzvláště vystaveny mezinárodní konkurenci a že příplatek spočívající v zatížení za zelenou elektřinu způsobuje konkurenční nevýhodu ve srovnání s třetími státy nebo jinými členskými státy Unie, které neukládají finanční příspěvky spotřebitelům elektřiny k financování zelené elektřiny nebo které rovněž stanoví omezení příspěvku energeticky náročných podniků. Odkazovala mimoto na režimy existující v Německu, Švýcarsku a ve Francii. Podle ní tedy obecný režim stanovený novelizovaným ÖSG sice způsobuje konkurenční nevýhodu, která se dotýká všech rakouských podniků, avšak některé z nich jsou dotčeny více než jiné. V reakci na tuto skutečnost bylo cílem omezení příspěvků stanoveného v § 22c novelizovaného ÖSG snížit „nepřiměřenou“ konkurenční nevýhodu, které byly vystaveny energeticky náročné podniky. V konečném výsledku se podle Rakouské republiky nejednalo o konkurenční výhodu pro ně, ale pouze o vyrovnání nebo snížení existující konkurenční nevýhody (viz rovněž body 106 a 107 *in fine* odůvodnění napadeného rozhodnutí). S ohledem na předcházející je třeba se domnívat, že cíl dotčené výjimky byl odlišný od cíle novelizovaného ÖSG, a to bez ohledu na skutečnost, že „vyrovnávací částka“, stanovená v uvedeném osvobození ve prospěch energeticky náročných podniků, která je určena ke spolufinancování podpory zelené elektřiny, může mít nepřímé pozitivní účinky na životní prostředí.

- 110 Referenčním rámcem, který představuje obvyklé zdanění, s ohledem na který je třeba určit existenci případných selektivních zvýhodnění ve prospěch některých subjektů v souladu s judikaturou *British Aggregates v. Komise* (bod 68 výše, EU:T:2012:110, a zejména jeho bod 49), je tak novelizovaný ÖSG jako takový, který zavedl režim podpor výroby zelené elektřiny a který stanoví povinnosti použitelné na všechny distributory elektřiny a podniky spotřebovávající elektřinu v Rakousku a ve vztahu k němuž § 22c novelizovaného ÖSG představuje výjimku.
- 111 Pokud jde o tuto výjimku, je třeba zaprvé odmítnout obecná tvrzení Rakouské republiky, podle kterých tato výjimka nepředstavuje zvýhodnění, ale snižuje pouze „konkurenční nevýhodu“, kterou mají rakouské podniky, konkrétně ještě rakouské energeticky náročné podniky.
- 112 Zaprvé, jelikož je nesporné, že novelizovaný ÖSG představuje právní úpravu, která má účinky, které mohou vytvořit zatížení, které obvykle zatěžuje rozpočet podniku spotřebovávajícího energii v Rakousku, je třeba konstatovat, že to, že se Rakouská republika rozhodla vzdát se části dodatečných nákladů spojených s odběrem zelené elektřiny, když stanovila pevné omezení příspěvku rakouských energeticky náročných podniků ve stanoveném režimu, je třeba považovat za snížení zatížení, které by obvykle zatěžovalo jejich rozpočet. Jedná se tedy vskutku o zvýhodnění, z něhož mají prospěch ve srovnání s ostatními podniky spotřebovávajícími elektřinu v Rakousku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. března 2005, *Heiser*, C-172/03, Sb. rozh. EU:C:2005:130, bod 38).
- 113 Kromě toho v tomto ohledu je třeba uvést, že i když Rakouská republika zdůraznila v odpovědi na otázku Tribunálu v rámci organizačních procesních opatření, že pevné omezení uvedené v bodě 112 výše nebo jinými slovy vyrovnávací částka, kterou platí energeticky náročné podniky, se může měnit, jelikož příslušný rakouský spolkový ministr byl zmocněn za určitých podmínek ke zvýšení uvedené vyrovnávací částky nad 0,5 % čisté hodnoty jejich výroby předchozího roku, netvrdí však, že by takové snížení snížilo zvýhodnění přiznané uvedeným podnikům, takže by bylo zcela odstraněno zejména tím, že by byl rozdíl mezi uvedenou vyrovnávací částkou a platbami, které by dlužily uvedené podniky podle novelizovaného ÖSG v případě neexistence jakékoliv výjimky stanovené § 22 tohoto zákona, nulový nebo minimální. Mimoto je relevantní dodat v tomto kontextu, jak vyplývá z výše uvedeného ustanovení i z odpovědi Rakouské republiky na otázky Tribunálu, že výjimka ve prospěch energeticky náročných podniků může mít dokonce negativní důsledky pro skupiny příspěvatelů na podporu zelené elektřiny, kteří jsou spotřebiteli energie a nemohou využít uvedené výjimky, a to z důvodu vyššího finančního zatížení, které musejí nést. Tím je přitom posílen účinek zvýhodnění přiznaného energeticky náročným podnikům.
- 114 Zadruhé je třeba konstatovat, že i kdyby dotčené omezení příspěvku mělo za cíl vyrovnat znevýhodnění, na které odkazuje Rakouská republika ve svých vysvětleních, takové opatření nemůže být v každém případě odůvodněno skutečností, že je jeho cílem napravit narušení hospodářské soutěže existující na trhu Společenství s elektřinou.
- 115 V tomto ohledu stačí připomenout, že podle ustálené judikatury okolnost, že členský stát Unie usiluje jednostrannými opatřeními o sblížení soutěžních podmínek, které existují v určitém hospodářském odvětví s těmi, které existují v ostatních členských státech Unie, nemůže zbavit tato opatření povahy podpor (viz rozsudek *Heiser*, bod 112 výše, EU:C:2005:130, bod 54 a citovaná judikatura).
- 116 V tomtéž smyslu je třeba odmítnout jako neprokázané tvrzení Rakouské republiky, podle kterého je dotčená výjimka nezbytná pro účely vytvoření vyváženého režimu ve vztahu k jednotlivým účastníkům se podnikům, a to s povinnosti, které by pro ně byly „únosné“, zejména ohledně jejich ekonomické a průmyslové váhy. Rakouská republika totiž neposkytla dostatečné konkrétní důkazy k prokázání, že obecné použití stejné sazby dodatečných nákladů na zelenou elektřinu poměrně ke spotřebovaným objemům na všechny podniky spotřebovávající elektřinu musí být posouzeno jako nespravedlivé nebo jako neúnosné dotčenými subjekty. V tomto ohledu, i když z některých dopisů Rakouské republiky zaslaných Komisi během správního řízení, jako jsou dopisy ze dne 8. října a 22. prosince 2009, jakož i z dopisů ze dne 22. dubna, 13. září nebo 30. prosince 2010 vyplývá, že se domnívala, že cíle

sledované novelizovaným ÖSG lze dosáhnout pouze tehdy, pokud budou náklady rozděleny tak, aby byly sociálně, ekonomicky a s přihlédnutím k její průmyslové politice únosné, je třeba konstatovat, že se jedná o deklaratorní tvrzení, která nemohou sama o sobě zajistit soulad legislativní struktury, která znevýhodňuje velkou část podniků působících v Rakousku, s unijním právem. Bylo by tomu tak stejně, pokud by některá tvrzení Rakouské republiky bylo třeba chápat tak, že odkazují na možnost usnadnit přijetí novelizovaného ÖSG v rámci interního legislativního postupu z důvodu existence výjimky stanovené v jeho § 22c dotčeného v projednávané věci.

- 117 Nemůže se tak jednat o situaci, jako bylo situace uvedená v bodě 48 rozsudku *British Aggregates v. Komise*, bod 68 výše (EU:T:2012:110), podle kterého nesplňuje podmínku selektivity opatření, které, byť zvyhodňuje beneficenta tohoto opatření, vyplývá z obecné povahy nebo struktury daňového systému, do něhož patří. Není zejména prokázáno, že dotčená výjimka vyplývá přímo ze základních či hlavních zásad rakouského daňového systému nebo že je nutné za účelem zajištění jeho spravedlnosti. V tomto ohledu přitom z ustálené judikatury vyplývá, že členskému státu, který zavedl takové rozlišování mezi podniky v oblasti nákladů, přísluší prokázat, že toto rozlišování skutečně vyplývá z povahy a struktury dotčeného systému (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2011, *Komise v. Nizozemsko*, C-279/08 P, Sb. rozh. EU:C:2011:551, zejména bod 62 a citovaná judikatura). V tomto kontextu Tribunál nemůže posoudit za dostatečná ani různá obecná tvrzení Rakouské republiky učiněná při jednání, která s odkazem na správní spis a procesní písemnosti zdůrazňují skutečnost, že dotčená výjimka je součástí legislativního balíčku, nutného za účelem legislativní reformy, ke které došlo v Rakousku v roce 2008.
- 118 Nakonec je třeba dále zdůraznit, že v souladu s rozsudkem *British Aggregates v. Komise*, bod 96 výše (EU:C:2008:757, bod 86), by bylo v rozporu s čl. 107 odst. 1 SFEU rozhodnout, že členské státy jsou oprávněny při zvažování různých existujících zájmů vymezit své priority v oblasti ochrany životního prostředí, a stanovit tudíž zboží nebo služby, které chtějí podrobit ekologické dani, takže okolnost, že takováto daň se nevztahuje na všechny obdobné činnosti se srovnatelným dopadem na životní prostředí, neumožňuje mít za to, že obdobné činnosti nepodléhající této ekologické dani požívají selektivní výhody.
- 119 Zadruhé, je třeba odmítnout jako neopodstatněná tvrzení Rakouské republiky, podpořená některými faktickými skutečnostmi, předložená k prokázání neexistence selektivity *de facto* dotčeného opatření. Nejprve, jak bylo připomenuto v bodě 99 výše, okolnost, že počet podniků, které se mohou domáhat, aby se na ně vztahovalo dotčené opatření, je velmi vysoký, nebo okolnost, že tyto podniky náleží do různých odvětví, nemůže dostatečně zpochybnit selektivní povahu tohoto opatření, a tedy vyloučit kvalifikaci opatření jako státní podpory. Stejně tak skutečnost, že je dotčené opatření upraveno „objektivními“ kritérii horizontálního použití nemůže být v tomto ohledu rozhodující.
- 120 Dále je třeba konstatovat, že faktické skutečnosti předložené Rakouskou republikou během správního řízení před Komisí a následně před Tribunálem pouze potvrzují selektivní povahu dotčeného opatření. I když je stejně jako Rakouská republika totiž možné připustit, že v zásadě všechny podniky bez výjimky bez ohledu na jejich velikost a jejich činnosti se hypoteticky mohou stát energeticky náročným podnikem ve smyslu § 22c novelizovaného ÖSG, z údajů předložených ve formě tabulek vyplývá, že ve skutečnosti se zdá, že pouze malá část podniků působících v Rakousku bude moci mít prospěch z dotčené výjimky, i když patří do různých odvětví činnosti.
- 121 Tribunál tak konstatuje, že i když z tabulek předložených Rakouskou republikou skutečně vyplývá, že je dotčeno více než 19 odvětví, je rovněž možné z nich vyvodit, že ve velké většině působí energeticky náročné podniky v určitých odvětvích jako je výroba, obchod a oprava motorových vozidel, hotely a restaurace nebo odvětví vodárenství, čištění a nakládání s odpady. Dále je možné i v odvětví výroby vymezit určitá pododvětví, ve kterých se soustředí konkrétně uvedené energeticky náročné podniky.

- 122 S ohledem na vše předcházející se Komise správně domnívala, že je dotčené opatření selektivní tím, že uvedené opatření zavádí rozlišení mezi podniky, které jsou s ohledem na daný cíl ve srovnatelné faktické a právní situaci, aniž toto rozlišení vyplývá z povahy a struktury dotčeného systému zatížení. Pouze rakouské energeticky náročné podniky mají totiž prospěch ze zvýhodnění, které spočívá ve skutečnosti, že mohou omezit své zatížení v souvislosti s odběrem zelené elektřiny na 0,5 % čisté hodnoty jejich výroby, zatímco ostatní rakouské podniky spotřebovávající elektřinu tyto možnosti nemají.
- 123 Tento závěr nemůže být mimoto zneplatněn ani různými odkazy Rakouské republiky na předchozí rozhodovací praxi Komise.
- 124 V tomto ohledu je třeba uvést zaprvé, že těmito tvrzeními Rakouská republika v podstatě odkazuje na zásadu rovného zacházení. Podle ustálené judikatury vyžaduje dodržování uvedené zásady, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. ledna 2012, Djebel – SGPS v. Komise, T-422/07, Sb. rozh. EU:T:2012:11, bod 202).
- 125 Mimoto je třeba obecně připomenout, že pojem „státní podpora“ odpovídá objektivní situaci, kterou je třeba posoudit k datu, kdy Komise přijímá své rozhodnutí. Důvody, proč Komise učinila posouzení lišící se od situace v předchozím rozhodnutí, tak nemají vliv na posouzení legality napadeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. května 2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, Sb. rozh. EU:C:2010:291, bod 21, a Djebel – SGPS v. Komise, bod 124 výše, EU:T:2012:11, bod 199). Je třeba rovněž uvést, že Komise nemůže být zbavena možnosti stanovit striktnější podmínky slučitelnosti, pokud to vyžaduje vývoj vnitřního trhu a cíl nenarušené hospodářské soutěže (viz rozsudek Djebel, bod 124 výše, EU:T:2012:11, bod 200 a citovaná judikatura).
- 126 V projednávané věci je třeba nejprve konstatovat, že obě rozhodnutí Komise, citované Rakouskou republikou, a sice rozhodnutí týkající se dánského režimu, dotčené ve věci N 271/2006, přijaté dne 20. prosince 2006, a rozhodnutí týkající se německého režimu, dotčené ve věci N 820/2006, přijaté dne 7. února 2007, byla přijata před tím, že Soudní dvůr vydal rozsudek British Aggregates v. Komise, bod 96 výše (EU:C:2008:757), který přinesl důležité prvky výkladu v oblasti daní spojených s odvětvím životního prostředí. Obě výše uvedená rozhodnutí Komise se tak nemohou dotknout platnosti napadeného rozhodnutí, jelikož toto rozhodnutí uplatňuje prvky výkladu přijaté Soudním dvorem ke sporným bodům.
- 127 Za těchto okolností Tribunál pouze na doplnění konstatuje, že uvedený dánský a německý režim nebyly srovnatelné ve všech relevantních bodech se situací, o kterou jde v projednávané věci.
- 128 Konkrétně pokud jde o dánský režim, který byl předmětem rozhodnutí Komise ve věci N 271/2006, je třeba uvést, že jeho cílem bylo, jak zdůraznila Komise zejména v bodě 109 odůvodnění napadeného rozhodnutí, zajistit neutralitu zvýhodnění, které vyplývalo pro energeticky náročné podniky v Dánsku ze skutečnosti, že platily menší poplatky z energetických zdrojů tak, aby byla zajištěna soudržnost daňového systému. Zdaněním přebytků tepla vytvořených průmyslovými podniky Dánsko hodlalo zajistit, že tyto podniky nebudou moci nabízet vytvořené teplo za nižší cenu, než byla cena nabízená vysoce účinnými kombinovanými výrobami tepla a elektrické energie. Mimoto v replice Rakouská republika nepředložila argument, který by zneplatňoval stanovisko Komise, která tvrdila, že další rozdíl spočíval v tom, že se dánský režim na rozdíl od projednávaného případu vztahoval bez výjimky na všechny průmyslové podniky vyrábějící a prodávající určitý druh energie, a sice energii spojenou s využitím vytvořených přebytků tepla. Komise zejména v tomto ohledu zdůraznila, že bylo pro všechny podniky možné, aby si zvolily, že zaplatí pevně stanovený poplatek nebo že zaplatí poplatek v určité procentní výši v závislosti na prodejní ceně.

- 129 Pokud jde o německý režim, který byl předmětem rozhodnutí Komise ve věci N 820/2006, je třeba uvést, že Rakouská republika neodpověděla na tvrzení Komise, podle kterého se „daňová úleva“ dotčená v této věci, která se týkala energetických produktů s dvojitým použitím, používaných jinak než jako pohonná hmota nebo palivo, jakož i mineralogických postupů, týkala daňové výjimky založené přímo na čl. 2 odst. 4 směrnice o energetickém zdanění, který vylučuje výše uvedené energetické produkty z působnosti této směrnice (v tomto smyslu viz bod 109 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise mimoto správně zdůraznila, že referenční rámec, a sice provedení výše uvedené směrnice, sledoval cíl zdanit energetické produkty, které byly používány jako pohonné hmoty nebo jako palivo. Komise rovněž právem uváděla jako rozdíl ve srovnání s projednávanou věcí, že na základě bodu 22 odůvodnění uvedené směrnice přistoupila k dotčeným osvobozením, odůvodněným vlastní logikou a povahou dotčeného daňového systému.
- 130 Tudíž a v každém případě nelze žádnou z věcí Komise N 271/2006 a N 820/2006 posoudit za srovnatelnou s projednávanou věcí. Komisi tedy nelze vytýkat, že nezacházela s těmito věcmi stejně.
- 131 S ohledem na vše předcházející je třeba zamítnout druhý žalobní důvod jako neopodstatněný.

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z chybného použití čl. 107 odst. 3 SFEU a z překročení pravomoci

- 132 Podle Rakouské republiky, i kdyby bylo třeba se domnívat, že dotčené opatření představuje státní podporu, bylo by třeba ještě posoudit, zda není v souladu s unijním právem na základě diskreční výjimky podle čl. 107 odst. 3 SFEU. V tomto rámci by bylo třeba zejména posoudit, zda uvedené opatření spadá do působnosti jednoho či několika pokynů nebo sdělení Komise.

– K první části třetího žalobního důvodu

- 133 Rakouská republika tvrdí, že pokud by dotčené opatření muselo být považováno za státní podporu, spadalo by do působnosti pokynů, ve spojení s čl. 107 odst. 3 SFEU.
- 134 Rakouská republika tvrdí, že to vyplývá z použití bodu 151 a následujících pokynů, jelikož § 22c novelizovaného ÖSG splňuje podmínku „nepřímého“ zlepšení ochrany životního prostředí. Zprvé stanovená vyrovnávací částka představující alespoň 0,5 % čisté hodnoty výroby předchozího kalendářního roku totiž zajišťuje dokonce přímý příspěvek na podporu zelené elektřiny. Zadruhé ohledně omezení zatížení ve smyslu uvedeného ustanovení pouze omezuje konkurenční znevýhodnění, nepřiměřená pro některé podniky, způsobená novelizovaným ÖSG. Mimoto toto ustanovení je nezbytnou částí souboru opatření, a nelze jej posuzovat jednotlivě.
- 135 Rakouská republika předkládá, že dále je třeba posoudit, zda je třeba § 22c novelizovaného ÖSG analyzovat *per analogiam* s kapitolou 4 pokynů a konkrétněji s jejich body 152 a 153. Dvě základní podmínky v tomto ohledu, a sice zprvé, že ustanovení použitelná v projednávané věci jsou srovnatelná s ustanoveními, jejichž použití *per analogiam* je žádáno a zadruhé, že existuje opomenutí neslučitelné s unijním právem, jsou splněny. Pokud jde o srovnatelnost dotčených ustanovení, Rakouská republika tvrdí zejména, že dotčený mechanismus je třeba považovat za obdobný s rozpočtovými systémy zejména proto, že Komise konstatovala použití „státních prostředků“ v jeho rámci a že jí Komise předtím radila jako alternativní řešení použití energetického poplatku nebo daně k financování zelené elektřiny s případným snížením uvedené daně nebo uvedeného poplatku poskytnutým energeticky náročným podnikům, které je povoleno na základě článku 17 směrnice o energetickém zdanění.
- 136 Rakouská republika tvrdí, že Komise překračuje meze své posuzovací pravomoci, když uplatňuje na systém mimorozpočtového financování striktnější kritéria než na systém financování prostřednictvím daní sledující stejné cíle a mající stejné ekonomické a soutěžní účinky, čímž tak Komise zasahuje do výběru systémů financování v rozporu s úmysly, které vyplývají ze sdělení ze dne 31. ledna 2011.

Podle Rakouské republiky bez ohledu na to, zda existuje minimální sazba stanovená unijním právem, je účinek zúčtovací ceny, která je dotčena § 22c novelizovaného ÖSG, srovnatelný se systémem energetických daní. Oba systémy stanoví odvod závisející na spotřebě a mají tak stejné účinky z hlediska zatížení, kterým zatěžují spotřebu elektřiny. Shodují se v cílech, které spočívají ve stanovení minimální sazby používané v celé Evropě na stejné výrobky a ve svých ekonomických a soutěžních účincích.

- 137 Úvodem je třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že poté, co Komise konstatovala, že dotčené opatření představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, neboť uvedené opatření vede ke ztrátám státních prostředků, které poskytují energeticky náročným podnikům selektivní výhodu a že toto opatření by tudíž mohlo negativně ovlivnit obchod mezi členskými státy Unie a narušit hospodářskou soutěž na vnitřním trhu (bod 113 odůvodnění), posoudila slučitelnost dotčeného opatření s uvedeným trhem v souladu s čl. 107 odst. 3 SFEU (bod 115 odůvodnění a následující).
- 138 V tomto ohledu Komise konstatovala v bodě 116 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že má ve věcech podpor, které spadají pod čl. 107 odst. 3 SFEU, široký prostor pro uvážení. V tomto ohledu odkázala dále na rozsudky ze dne 21. března 1990, *Belgie v. Komise* (C-142/87, Recueil, EU:C:1990:125, bod 56) a ze dne 11. července 1996, *SFEI a další* (C-39/94, Recueil, EU:C:1996:285, bod 36). Tvrdila, že při uplatňování tohoto uvážení zveřejnila pokyny a sdělení, v nichž jsou stanovena kritéria, podle nichž mohou být určité druhy podpor prohlášeny na základě uvedeného ustanovení SFEU za slučitelné s vnitřním trhem. Komise je podle jejího názoru vázána v souladu s ustálenou judikaturou svými pokyny a sděleními, které zveřejnila v oblasti kontroly státních podpor, pokud se neodchylují od předpisů SFEU a pokud je členské státy uznaly. V tomto ohledu odkazuje na rozsudky ze dne 24. března 1993, *CIFRS a další v. Komise* (C-313/90, Recueil, EU:C:1993:111, bod 36), 15. října 1996, *IJssel-Vliet* (C-311/94, Recueil, EU:C:1996:383, bod 43), a ze dne 26. září 2002, *Španělsko v. Komise* (C-351/98, Recueil, EU:C:2002:530, bod 53).
- 139 V projednávané věci Komise přezkoumala, zaprvé zda se na dotčenou podporu vztahují pokyny, a zejména jejich kapitola 4, zadruhé zda se na uvedenou podporu vztahuje nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ze dne 6. srpna 2008, kterým se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o ES prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem (obecné nařízení o blokových výjimkách) (Úř. věst. L 214, s. 3), a zatřetí zda tuto podporu nelze považovat za slučitelnou s vnitřním trhem na základě čl. 107 odst. 3 SFEU.
- 140 Zaprvé pokud jde o pokyny, Komise především dospěla k závěru, že dotčený mechanismus nespadá do jejich působnosti.
- 141 Komise se v podstatě domnívala, že i když z bodu 151 pokynů vyplývá, že jejich působnost se vztahuje rovněž na opatření, která přispívají alespoň „nepřímo“ ke zlepšení ochrany životního prostředí, žádný z argumentů předložených Rakouskou republikou neprokazuje, že tomu tak je v projednávané věci.
- 142 Jednak se totiž Komise domnívala, že nebyl opodstatněný argument Rakouské republiky, podle kterého je dotčená výjimka důležitým předpokladem pro zajištění politické podpory pro zvýšení zúčtovací ceny na vyšší úrovni, což je zároveň nutné pro financování dalšího rozvoje výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Podle Komise zúčtovací cena a zvyšování výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů spolu nemusí „nutně“ souviset. V tomto ohledu zejména zdůraznila možnost Rakouské republiky rozhodnout se, jak hodlá financovat zvýšení své výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů například cestou příjmů z daní (viz body 122 a 123 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 143 Kromě toho Komise se domnívala, že není opodstatněný ani argument Rakouské republiky, podle kterého dotčená výjimka vede k vyšším cenám za spotřebu elektřiny a motivuje tak k účinnějšímu jednání z energetického hlediska. Podle ní dotčený mechanismus funguje naopak jako strop, takže průměrná cena za elektřinu, jež platí energeticky náročné podniky, klesá s každou spotřebovanou kWh, kterou překračují prahovou hodnotu (bod 124 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 144 Zadruhé Komise se v bodě 126 a následujících odůvodnění napadeného rozhodnutí domnívala, že i kdyby dotčená výjimka spadala do působnosti pokynů, což není tento případ, nebylo by možné prohlásit ji za slučitelnou s vnitřním trhem, neboť nejsou splněny předpoklady uvedené v kapitole 4 uvedených pokynů.
- 145 Zaprvé Komise zdůraznila, že v pokynech se v souvislosti s posouzením podpory rozlišuje mezi harmonizovanými a neharmonizovanými daněmi. „Parafiskální odvod“ ve formě zúčtovací ceny přitom nepředstavuje ekologickou daň „harmonizovanou“ na úrovni Unie (bod 127 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Podle Komise by tudíž dotčený mechanismus musel být posuzován podle pravidel pro „neharmonizované“ ekologické daně, která jsou uvedena v kapitole 4 uvedených pokynů.
- 146 Zadruhé Komise uvedla, že v tomto kontextu musí dotčený členský stát sdělit informace o hospodářských odvětvích nebo kategoriích příjemců podpory, na které se vztahuje osvobození od daně nebo snížení daní, a o situaci hlavních příjemců podpory v každém dotčeném odvětví a vysvětlit, jak může zdanění přispět k ochraně životního prostředí (bod 129 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Podle Komise by jí tyto informace měly umožnit posoudit, zda jsou dotčená osvobození nebo snížení nezbytná a přiměřená ve smyslu definice tohoto znění v pokynech. V bodě 130 odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom uvedla, že Rakouská republika výše uvedené informace navzdory opakovaným výzvám Komise neposkytla. Odkázala zejména na své dopisy ze dne 21. června a 19. července 2010. Komise tudíž nemohla posoudit, zda je podpora nezbytná a přiměřená a jakým způsobem přispívá k ochraně životního prostředí.
- 147 Zatřetí podle Komise, vzhledem ke skutečnosti, že dotčený mechanismus nepřispívá k ochraně životního prostředí ani nepřímo, Komise dále posuzovala, zda by mohla tento mechanismus schválit *per analogiam* s kapitolou 4 pokynů (body 131 až 142 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 148 V této souvislosti Komise připomněla, že v kapitole 4 těchto pokynů se počítá se dvěma způsoby posouzení snížení ekologických daní. Pokud jde zaprvé o snížení „harmonizovaných“ daní v rámci směrnice o energetickém zdanění, uvedla, že mohou být bez dalšího posuzování prohlášeny za slučitelné s vnitřním trhem, pokud je dodržena minimální úroveň zdanění stanovená uvedenou směrnicí. Pokud jde kromě toho o posuzování snížení „neharmonizovaných“ ekologických daní a snížení „harmonizovaných“ energetických daní, které nedosahují minimální úrovně daně stanovené v této směrnici, uvedla, že v rámci uvedené kapitoly byla stanovena přesnější pravidla (bod 132 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 149 Komise v odpověď na argument Rakouské republiky, podle kterého by Komise mohla schválit dotčený mechanismus z toho důvodu, že zvýhodněné podniky zaplatí alespoň minimální úroveň rakouské energetické daně, dodala, že neexistují žádné precedentní případy, v nichž by byla pravidla pro posuzování harmonizovaných energetických daní podle kapitoly 4 pokynů použita *per analogiam* s parafiskálními odvody.
- 150 Dále, poté, co Komise odkázala na judikaturu Soudního dvora týkající se použití právních norem *per analogiam*, tvrdila, že jednak dotčené režimy nejsou srovnatelné (body 135 a 136 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a jednak neexistuje žádná mezera neslučitelná s unijním právem (body 137 až 141 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 151 Pokud jde o první část, Komise v podstatě uvedla, že dotčené opatření se odlišuje od režimu stanoveného pro ekologické daně tím, že i když žádný předpis unijního práva nestanoví zvláštní ustanovení pro parafiskální odvody, uvedený režim tato ustanovení stanoví pro výběr ekologických daní, zejména ohledně minimálních výší zdanění stanovených směrnicí o energetickém zdanění, ohledně osvobození v souladu s kapitolou 4 pokynů a článku 25 nařízení č. 800/2008.
- 152 Pokud jde o druhou část, Komise v podstatě uvedla, že neexistuje žádná mezera neslučitelná s unijním právem, jelikož všechna opatření, na která se nevztahují pokyny, mohou být posouzena na základě čl. 107 odst. 3 SFEU. Mimoto, podle ní neexistence pravidel pro osvobození od parafiskálních odvodů nemůže být odstraněna analogickým použitím pravidel týkajících se snížení energetických daní podle unijního práva. Přístup, který by spočíval v tom, že by se minimální úroveň zdanění stanovená pro harmonizované daně použila rovněž na parafiskální odvody, by znamenal použití, které se nepředpokládalo. Minimální sazby jednoznačně nebyly stanoveny s cílem určit celkovou zátěž, kterou by měly energeticky náročné podniky nést na základě environmentálních regulačních opatření vyplývajících především z mechanismů financování pro výkupní ceny (body 138 a 139 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 153 Podle Komise tedy nebylo možné shledat obdobnost mezi dotčeným mechanismem a pravidly pro posuzování snížení harmonizovaných energetických daní.
- 154 Je třeba především uvést, že Komise v duplice tvrdila, že Rakouská republika v žalobě zpochybnila pouze nepoužití osvobození stanovených pokyny *per analogiam*. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že i když lze obecné tvrzení Rakouské republiky týkající se skutečnosti, že dotčené opatření spadá do působnosti pokynů, a je „tedy slučitelné se společným trhem“, chápat jako žádost o přímé použití uvedených pokynů, naopak konkrétní tvrzení Rakouské republiky týkající se použití bodů 152 a 153 uvedených pokynů jsou učiněna tak, že je jejich cílem skutečně pouze použití osvobození stanovených těmito pokyny *per analogiam*. Nicméně za okolností projednávané věci, aniž je nezbytné rozhodnout o přípustnosti argumentace Rakouské republiky v části, v níž se týká přímého použití pokynů, předložené v replice, je třeba ji odmítnout z důvodů dále, které se týkají jak přímého použití, tak použití *per analogiam*.
- 155 V tomto ohledu je třeba podotknout, že i když v rámci svého posouzení toho, zda je dotčené opatření přičitatelné státu, zda jsou použity státní prostředky a zda je zvýhodnění přiznané uvedeným opatřením selektivní, Komise správně zohlednila především novelizovaný ÖSG jako celek a dále jakožto výjimku ve vztahu k obvyklému referenčnímu rámci § 22c tohoto zákona (viz první a druhý žalobní důvod a zejména bod 97 a následující výše), naopak ve svém posouzení použitelnosti pokynů Komise přezkoumala pouze výjimku stanovenou uvedeným ustanovením. Je přitom třeba konstatovat, že použitelnost pokynů (v tomto ohledu viz body 156 až 165 dále) bylo třeba posoudit ve vztahu k celkové struktuře stanovené novelizovaným ÖSG pro podporu na výrobu zelené elektřiny a teprve následně v případě kladné odpovědi bylo nutné posoudit, zda dotčená výjimka, vytvořená tímto ustanovením, splňuje podmínky, které jsou v nich stanoveny proto, aby byla posouzena za slučitelnou s vnitřním trhem. Nicméně s ohledem na úvahy v bodě 166 a následujících dále je třeba konstatovat, že výše uvedené pochybení Komise týkající se působnosti pokynů nemá vliv na legitimitu napadeného rozhodnutí.
- 156 Zaprvé je třeba uvést, že působnost pokynů je definována v jejich bodech 58 a 59 následovně:
- „Tyto pokyny se vztahují na státní podporu na ochranu životního prostředí. Budou se uplatňovat podle dalších politik Společenství o státní podpoře, dalších ustanovení Smlouvy o založení Evropského společenství a Smlouvy o Evropské unii a právních předpisů, které byly podle těchto smluv přijaty.

Tyto pokyny se vztahují na podporu [tyto pokyny neřeší pojem státní podpory, který vyplývá z čl. 87 odst. 1 Smlouvy o ES a z judikatury Soudního dvora Evropských společenství] prosazující ochranu životního prostředí ve všech odvětvích upravených Smlouvou o ES. Rovněž se vztahují na ta odvětví,

na něž se vztahují zvláštní pravidla Společenství o státní podpoře (zpracování oceli, stavba lodí, motorová vozidla, syntetická vlákna, doprava, uhlí, zemědělství a rybolov), pokud z těchto zvláštních pravidel nevyplývá opak.“

- 157 Zadruhé podle bodu 70 odst. 1 pokynů, citovaného v bodě 121 odůvodnění napadeného rozhodnutí, výrazem „ochrana životního prostředí“ se rozumí „jakákoli činnost, kterou příjemce podpory sám provádí, určená k ozdravení okolí nebo přírodních zdrojů, zamezení nebo snížení rizika jejich poškození nebo k podpoře účinnějšího využívání těchto zdrojů, včetně opatření na úsporu energie a využívání obnovitelných zdrojů energie“.
- 158 Zatřetí podle bodu 70 odst. 2 pokynů se výrazem „opatření na úsporu energie“ rozumí „jakákoli činnost umožňující, aby podniky snížily množství energie využívané zejména v rámci výrobního cyklu“.
- 159 Začtvrté bod 151 pokynů, obsažený v jejich kapitole 4, nazvané „Podpora ve formě snížení ekologických daní nebo osvobození od ekologických daní“, stanoví následující:

„Podpora ve formě snížení ekologických daní nebo osvobození od ekologických daní se považuje za slučitelnou se společným trhem ve smyslu čl. 87 odst. 3 písm. c) Smlouvy o ES za předpokladu, že přispívá alespoň nepřímo ke zlepšení ochrany životního prostředí a že daňové úlevy a osvobození od daně neznemožňují splnění obecného cíle.“

- 160 S ohledem na body 155 až 158 výše, je třeba se domnívat, že dotčené opatření spadá do působnosti pokynů, jelikož se tyto pokyny týkají zejména státních podpor, jako je novelizovaný ÖSG, jejichž cílem je jako celek jasně splnit cíl ochrany životního prostředí ve smyslu definice daně uvedenými pokyny. Rakouská republika totiž hodlala novelizovaným ÖSG dosáhnout svého závazného národního cíle týkajícího se podílu energie vyrobené z obnovitelných zdrojů na hrubé konečné spotřebě energie, který je stanoven směrnicí o obnovitelných zdrojích energie (viz zejména bod 32 výše). Ze znění bodů 4 a 171 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve spojení s výzvou, ostatně vyplývá, že Komise považovala novelizovaný ÖSG jako celek za podporu zavedenou ve prospěch životního prostředí, když mimoto schválila část tohoto opatření, která stanoví financování ve prospěch výrobců zelené elektřiny, a to z důvodu, že je slučitelné s těmito pokyny (viz bod 6 výše).
- 161 V tomto rámci je třeba posoudit výjimku stanovenou § 22c novelizovaného ÖSG, která, i když měla za hlavní cíl stanovení omezení příspěvku energeticky náročných podniků tak, aby zatížení, které přinášel systém podpor zelené elektřiny, bylo únosné z ekonomického a průmyslového hlediska, a aby byly chráněny podniky obzvláště dotčené zavedeným systémem (viz bod 109 výše, jakož i bod 124 odůvodnění napadeného rozhodnutí), mohlo rovněž přispívat sice nepřímo a pouze v určitém rozsahu ke zlepšení ochrany životního prostředí, a to aniž by byl narušen obecný cíl sledovaný novelizovaným ÖSG.
- 162 Toto posledně uvedené zjištění vyplývá zaprvé ze skutečnosti, že dotčený mechanismus stanovil „vyrovnávací částku“, která byt fungovala jako omezení příspěvku energeticky náročných podniků, byla nicméně jasně určená na podporu výroby zelené elektřiny tím, že přispívala k jejímu financování. Jak totiž vyplývá z § 22c novelizovaného ÖSG, je stanoveno, že uvedená „vyrovnávací částka“, jejíž platba je uložena rakouským regulačním orgánem energeticky náročným podnikům, na které se vztahuje výjimka, se platí přímo středisku pro nákup a prodej zelené elektřiny. Jedná se tudíž o relevantní skutečnost v rámci obecného režimu, jež má podporovat výrobu zelené elektřiny s cílem zlepšit úroveň ochrany životního prostředí. Mimoto toto zjištění je pouze potvrzeno odpověďmi Komise na otázky Tribunálu položené v rámci organizačních procesních opatření, jelikož Komise uvedla jednak, že „stanovená vyrovnávací částka [...] měla za následek, že ÖMAG získávalo kromě nezměněných příjmů ze zúčtovacích cen další příjmy vycházející z vyrovnávacích částek, které by nepobíralo bez vstupu v platnost § 22c novelizovaného ÖSG“ a kromě toho, že „v souladu s [§ 22b] novelizovaného ÖSG měly tyto dodatečné prostředky umožnit snížit zúčtovací cenu v následujících letech nebo ji méně zvýšit na rozdíl od toho, jak by tomu bylo při neexistenci příjmů pocházejících z vyrovnávací částky“.

- 163 Dále na rozdíl od toho, co sleduje Komise vysvětleními uvedenými v bodě 123 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterých dotčený mechanismus není „nezbytný“ pro zvyšování výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, jelikož se Rakouská republika může sama rozhodnout, jak bude toto zvýšení financovat, je třeba uvést, že v souladu s pokyny nebylo nutné prokázat, že konkrétní opatření bylo „nezbytné“, či dokonce jediné možné k dosažení sledovaného cíle, ale pouze, že obecné podmínky, připomenuté v bodech 156 až 159 výše a zvláštní podmínky, které budou předmětem úvah v bodě 165 a následujících dále, byly skutečně splněny. Toto zjištění se použije *per analogiam* na to, zda byla dotčená výjimka „důležitým předpokladem“ pro zajištění politické podpory pro zvýšení zúčtovací ceny v Rakousku, a toho, zda zúčtovací cena a zvyšování výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů spolu „nutně“ souvisely (v tomto smyslu viz body 122 a 123 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 164 Zadruhé nelze se domnívat stejně jako Komise, že samotná existence § 22c novelizovaného ÖSG a omezení příspěvků energeticky náročných podniků, které z něj vyplývá, má za následek celkové narušení obecného cíle sledovaného novelizovaným ÖSG. Zjištění Komise v bodě 124 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého dotčený mechanismus přispívá spíše ke snížení energetické účinnosti, namísto aby byl pobídkou k jejímu zvyšování, neboť průměrná cena za elektřinu, jež platí energeticky náročné podniky, klesá s každou spotřebovanou kWh, kterou překračují prahovou hodnotu, nezneplatňuje samo o sobě úvahy, podle kterých existoval alespoň určitý nepřímý pozitivní účinek dotčeného opatření na ochranu životního prostředí z důvodu určení „vyrovnávací částky“.
- 165 Za těchto okolností nelze použitelnost pokynů vyloučit přímo na základě zjištění, že dotčené opatření nespadá do jejich působnosti a nesplňuje požadavky stanovené jejich body 58 a 59, ve spojení s jejich bodem 70, ani pouze na základě přímého použití jejich bodu 151.
- 166 Dále je třeba posoudit, zda Komise správně v bodě 126 a následujících odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že i kdyby dotčené opatření spadalo do působnosti pokynů, dotčená výjimka stanovená v § 22c novelizovaného ÖSG by nespádala do kapitoly 4 uvedených pokynů a nebyla by tedy v každém případě na tomto základě slučitelná s vnitřním trhem.
- 167 V tomto ohledu je třeba především uvést, že Komise právem uvedla, že z bodu 152 a následujících pokynů vyplývá, že tyto pokyny předvídají dvě odlišné situace zejména v závislosti na existenci harmonizace dotčených daní a dodržování minimální úrovně zdanění Společenství (viz bod 148 výše).
- 168 V tomto ohledu, i kdyby bylo třeba se domnívat, že by režim stanovený novelizovaným ÖSG mohl být jako celek považován za daňový režim a § 22c tohoto zákona za ustanovení, které stanoví snížení nebo osvobození v jeho rámci, jak tvrdí Rakouská republika s odkazem zejména na posouzení Komise v části napadeného rozhodnutí týkající se zvýhodnění, jakož i v části týkající se existence státního financování v dotčeném opatření [viz zejména body 55, 58 a 64 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve spojení s body 68, 69 a 82 odůvodnění uvedeného rozhodnutí], nemůže se v každém případě jednat v projednávané věci o postavení naroveň „harmonizované“ dani na úrovni Unie.
- 169 Zaprvé je totiž třeba konstatovat, že žádná skutečnost vyplývající ze směrnice o energetickém zdanění neumožňuje Tribunálu vyvodit, že unijní zákonodárce měl při jejím přijetí přímý nebo nepřímý úmysl, upravit mimorozpočtové systémy, strukturované jako systém v projednávané věci, tedy systémy, které sledují cíle zvláštního určení, nebo jinými slovy, které sledují přímý a předem určený zvláštní cíl, ať již s cílem je posílit, vymezit nebo omezit. Je tedy třeba se domnívat, že se Komise nedopustila pochybení, když uvedla, že i když bylo cílem novelizovaného ÖSG přenést dodatečné náklady vzniklé podporou obnovitelných zdrojů energie na konečné spotřebitele elektřiny mimo rozpočet, cílem směrnice o energetickém zdanění je naopak harmonizace obecného zdanění určených produktů, včetně elektřiny, ve prospěch obecného rozpočtu a bez zvláštního určení (viz rovněž obdobně rozsudek ze dne 27. února 2014, *Transportes Jordi Besora*, C-82/12, EU:C:2014:108, zejména body 23 a 27 až 32 a citovaná judikatura). Jak již bylo konstatováno, z novelizovaného ÖSG vyplývá, že jeho cílem je zajistit financování elektřiny z obnovitelných zdrojů, přičemž výnos z dotčeného parafiskálního odvodu, který spočívá v dodatečných nákladech na zelenou elektřinu a závisí na objemu spotřeby této

elektriny zatížené parafiskálním odvodem, musí být povinně použit zvláštním způsobem, aby byl podpořen rozvoj uvedených zdrojů energie, takže existuje přímá souvislost mezi použitím příjmů a účelem dotčené mimorozpočtové struktury.

- 170 Zejména je třeba dále uvést, že směrnice o energetickém zdanění odkazuje na „daňové“ režimy zdanění, což odkazuje na spojení s rozpočtem, a nikoliv na schémata *ad hoc* za zvláštním účelem uvedená v bodě 169 výše. Kromě toho uvedená směrnice stanoví zejména, jaké jsou minimální částky zdanění v oblasti energie, jakož i osvobození, která lze v tomto kontextu přijmout, jak tvrdí správně Komise (viz bod 151 výše). Na rozdíl od režimu stanoveného novelizovaným ÖSG tato směrnice nestanoví omezení dodatečných příspěvků zavedených na podporu obnovitelné energie, ale spíše snížené sazby zdanění, použitelné však v zásadě poměrně ke skutečně dodaným objemům elektriny zejména tak, aby bylo v maximálně možném rozsahu zaručeno rovné zacházení. Mimoto, jak Komise uvádí v bodě 139 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud by bylo třeba se domnívat, že je třeba uplatnit *per analogiam* ustanovení výše uvedené směrnice týkající se harmonizovaných daní na pravidla strukturovaná jako „dodatečné náklady na financování“ na podporu obnovitelné energie, bylo by možné respektovat minimální harmonizované úrovně zdanění, které jsou v ní stanoveny, zaplacením pouze částek uvedených „dodatečných nákladů“, a to ostatně, i když by byly omezeny pro některé podniky bez ohledu na případná narušení hospodářské soutěže, která by tím byla způsobena. Z dotčené směrnice však nevyplývá, že by tento případ byl předvídan unijním zákonodárcem nebo dokonce jím zamýšlen.
- 171 Kromě toho je třeba dodat, že, jak Rakouská republika potvrdila při jednání na otázku Tribunálu, směrnice o energetickém zdanění byla provedena v rakouském právu Energieabgabenvergütungsgesetz (zákon o platbě energetických daní), tedy legislativním aktem odlišným od novelizovaného ÖSG. Tato skutečnost přitom představuje další důkaz o tom, že právní úprava harmonizující na úrovni Unie zdanění energie byla provedena v rakouském právu už před přijetím novelizovaného ÖSG, takže tento zákon je tak třeba považovat za soubor doplňujících norem, nestanovených na evropské úrovni. To mimoto nepřímou vyplývá z tvrzení Rakouské republiky předložených před Tribunálem, podle kterých je třeba v Rakousku platit „dvojnásobek minimální sazby“ stanovené výše uvedenou směrnicí jednak za běžnou spotřebu elektriny a jednak navíc v rámci omezení příspěvku energeticky náročných podniků na financování zelené elektriny. V tomto smyslu Komise při jednání tvrdila správně, že se v projednávané věci jedná o daň vybíranou Rakouskou republikou z její vůle, a nikoliv za účelem splnění povinnosti, která vyplývá z evropského práva týkajícího se minimálního energetického zdanění a stanovícího výjimky v tomto ohledu.
- 172 Za těchto okolností je třeba rovněž odmítnout tvrzení Rakouské republiky, podle kterých systém stanovený novelizovaným ÖSG odpovídá směrnici o energetickém zdanění, jelikož stejně jako u energetické daně ve smyslu uvedené směrnice závisí výše odvodu na spotřebě. Tak tomu přitom právě není v případě podniků, na které se vztahuje výjimka stanovená v § 22c novelizovaného ÖSG, jelikož tyto podniky mohou kromě stanoveného omezení odebírat elektrinu bez jakéhokoliv dodatečného nákladu (v tomto smyslu viz bod 124 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V tomto rozsahu se nelze ani domnívat, že soutěžní a ekonomické účinky oznámeného režimu jsou srovnatelné s účinky, které vyplývají ze systému, který provádí tuto směrnici. Naopak, rozdíl mezi cenou placenou za kWh energeticky náročnými podniky, na které se může vztahovat dotčená výjimka, a ostatními podniky, které do této kategorie nespádají, se zvyšuje v závislosti na celkové spotřebě kWh energeticky náročnými podniky.
- 173 Zadruhé, pokud jde o směrnici o obnovitelných zdrojích energie, Komise právem v bodě 127 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i ve svých písemnostech před Tribunálem, konstatovala, že uvedená směrnice stanoví členským státům Unie pouze závazné národní cíle týkající se podílu energie z obnovitelných zdrojů na hrubé konečné spotřebě energie, ponechává jim však možnost rozhodnout, jak těchto cílů dosáhnout. Rakouská republika se tak nemůže opírat ani o tuto směrnici proto, aby se domnívala, že dotčené opatření, zejména § 22c novelizovaného ÖSG, odráží harmonizaci na evropské úrovni, pokud jde o zdanění v oblasti obnovitelné energie.

- 174 Zatřetí úvahy uvedené v bodě 168 a následujících výše nemohou být zneplatněny ani odkazy Rakouské republiky na některé rady, které obdržela od Komise při několika schůzkách, jakož i v dopise ze dne 21. června 2010 v přípravě na schůzku, která se měla konat dne 9. července 2010, zejména ohledně možnosti použít jako alternativní řešení k novelizovanému ÖSG poplatek nebo energetickou daň k financování zelené elektřiny s případným snížením uvedené daně nebo uvedeného poplatku poskytnutým energeticky náročným podnikům, které by bylo povoleno na základě článku 17 směrnice o energetickém zdanění.
- 175 V tomto ohledu totiž stačí konstatovat, že takovým návrhem se Komise nevyjádřila kladně ke srovnatelnosti dotčeného opatření s daňovými systémy upravenými směrnicí o energetickém zdanění. Naopak Komise výslovně ve svém dopise ze dne 21. června 2010 citovaným Rakouskou republikou uvedla, že se jí nezdá, že povinnost odběru stanovená novelizovaným ÖSG je energetickou daní ve smyslu výše uvedené směrnice. Následně rovněž Rakouskou republiku požádala, aby se vyjádřila ohledně uplatnění „alternativního“ daňového systému, jak navrhla, a požádala Rakouskou republiku, aby jí zaslala jeho případné rysy. Uvedený dopis tak nelze vykládat tak, že je v něm zjištěna obdobnost oznámeného rakouského režimu s „harmonizovanými“ daňovými systémy stanovenými dotčenou směrnicí, ani jako konečné vyjádření stanoviska Komise v tom smyslu, že by alternativní rakouský daňový systém byl slučitelný s toutéž směrnicí. Kromě toho, jak vyplývá zejména z bodu 1.7 jejího dopisu ze dne 13. září 2010, zaslání Komisi, Rakouská republika nepovažovala za nutné změnit strukturu podpory, když se domnívala, že v její oznámené verzi tato podpora splňuje kritéria proto, aby byla povolena a posouzena jako slučitelná s vnitřním trhem.
- 176 Začtvrté nemůže být přijat ani odkaz Rakouské republiky na sdělení Komise ze dne 31. ledna 2011, ze kterého vyplývá, že vzhledem k rostoucím rozpočtovým obtížím členských států Unie mělo být financování obnovitelných energií financováno především mimorozpočtově.
- 177 Je totiž třeba zdůraznit, že Komise ve svém sdělení ze dne 31. ledna 2011 neodkazuje na konkrétní model „mimorozpočtové“ struktury, kterému dává přednost, a tím spíše toto sdělení neobsahuje žádný modelový příklad financování obnovitelné elektřiny, který by zahrnoval výjimku srovnatelnou s výjimkou, která je stanovena § 22c novelizovaného ÖSG. V každém případě uvedené sdělení nemůže být vykládáno z důvodu jeho postavení v hierarchii norem a jeho samotný obsah ani tak, že „harmonizuje“ unijní právo ohledně „mimorozpočtových“ systémů podpory na financování elektřiny z obnovitelných zdrojů, ani posouzeno tak, že zaplňuje „mezeru“ v tomto ohledu zejména ve vztahu ke směrnici o energetickém zdanění. Toto sdělení tudíž není rozhodující při posuzování slučitelnosti dotčeného opatření s vnitřním trhem. Navíc je třeba připomenout, že v projednávané věci se Komise nedomnívala, že „mimorozpočtová“ struktura podpory výrobcům stanovená novelizovaným ÖSG byla jako taková neslučitelná s uvedeným trhem. Komise pouze přijala rozhodnutí, že neslučitelný s uvedeným trhem je systém výjimek uvedený v § 22c tohoto zákona.
- 178 S ohledem na vše předcházející je třeba zodpovědět pouze otázku ohledně možnosti posoudit dotčenou strukturu jako obdobnou se strukturou, která spadá pod „neharmonizované“ daňové systémy a která je předmětem bodu 154 a následujících pokynů. První z těchto bodů odkazuje zejména na snížení daní nebo osvobození od daní, na které se nevztahují právní předpisy Společenství, nebo ty, které jsou nižší, než je úroveň zdanění Společenství. Rakouská republika ostatně v tomto smyslu při jednání tvrdila, že je nesporné, že výjimka stanovená v § 22c novelizovaného ÖSG, není harmonizovanou daní, ale že výše uvedený zákon zavádí systém parafiskálních odvodů.
- 179 V tomto ohledu, jak vyplývá z bodů 154 až 159 pokynů, Komise se opírá o informace předložené členskými státy Unie k posouzení daňových režimů, které zahrnují prvky státních podpor ve formě snížení takových daní nebo osvobození od nich, jako jsou ty výše uvedené, za účelem posouzení zejména „nezbytnosti“ a „přiměřenosti“ podpory a jejich účinků na úrovni dotčených ekonomických odvětví.

- 180 V projednávané věci je však třeba uvést, že Rakouská republika před Tribunálem neposkytla, i když jí v tomto smyslu byla položena otázka v rámci organizačních procesních opatření, přesné odkazy nebo jiné dostatečné přesné konkrétní skutečnosti, které by umožnily zneplatnit závěr Komise učiněný v bodech 129, 130 a 167 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že z důvodu neexistence informací předaných Rakouskou republikou v návaznosti na žádosti Komise v tomto ohledu během správního řízení nebylo možné, aby Komise přezkoumala, zda je dotčená výjimka „nezbytná“ a „přiměřená“ nebo jak přispívá k ochraně životního prostředí. Mimoto při jednání poté, co Komise odkázala na bod 129 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, zdůraznila z rozhodujících skutečností, o kterých nevěděla, zejména výše výrobních nákladů pro každou kategorii příjemců podpory, informace týkající se skutečnosti, že dodatečné náklady nebyly přeneseny na spotřebitele, a v důsledku toho účinky na případné snížení prodeje. Dále Komise správně připomněla, že důkazní břemeno za účelem prokázání, že by dotčená podpora měla být povolena, nese dotčený členský stát. Za takových okolností tedy není povinností Komise shromáždit dodatečné důkazy, které by prokazovaly nezbytnost a přiměřenost dotčené podpory. Proto aby bylo prokázáno, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, které může odůvodnit zrušení napadeného rozhodnutí, musí být důkazy předloženy Rakouskou republikou dostatečné k tomu, aby zbavily hodnověrnosti posouzení skutkového stavu uvedená v dotčeném rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 6. října 2009, FAB v. Komise, T-8/06, EU:T:2009:386, bod 78 a citovaná judikatura). Jak přitom vyplývá z předcházejících úvah, Rakouská republika neprokázala, že Komise nezohlednila relevantní skutečnosti s cílem odůvodnění jejího závěru, podle kterého nemohla dospět k závěru, že dotčená podpora je nezbytná a přiměřená ve smyslu bodů 158 a 159 pokynů.
- 181 Kromě toho tvrzení Rakouské republiky, předložené při jednání, podle kterého Komise přijala během správního řízení velmi tvrdý přístup, když neustále žádala další informace, které nebyla schopna poskytnout a které ostatně nebylo namístě od členského státu Unie požadovat, jelikož byly splněny podmínky pro použití výjimky stanovené unijním právem, lze chápat v podstatě tak, že vychází z porušení zásady řádné správy Komisí (viz v oblasti státních podpor, rozsudky ze dne 11. prosince 1973, Lorenz, 120/73, Recueil, EU:C:1973:152, body 4 a 5, a ze dne 24. listopadu 1987, RSV v. Komise, 223/85, Recueil, EU:C:1987:502, body 12 až 17). Nicméně jelikož uvedené tvrzení bylo poprvé předloženo při jednání, aniž může být považováno za rozšíření žalobního důvodu dříve předloženého přímo nebo implicitně v žalobě nebo za tvrzení mající úzkou souvislost s tímto důvodem, a aniž bylo argumentováno, že toto tvrzení vychází z nových skutkových a právních skutečností, je třeba jej odmítnout jako nepřijatelné (v tomto smyslu viz rozsudek Djebel – SGPS v. Komise, bod 124 výše, EU:T:2012:11, body 142 a 143 a citovaná judikatura).
- 182 Kromě toho odkaz Rakouské republiky učiněný při jednání na dokumenty předložené Bundesarbeitskammer, které prokazují, jak se jednotlivá opatření dotýkají podniků v jednotlivých odvětvích, nelze považovat za dostatečný ke splnění požadavků bodů 158 a 159 pokynů. Jednak mimo skutečnost, že Rakouská republika nepředložila uvedené dokumenty Tribunálu, aby upřesnila předložené faktické argumenty, je třeba připomenout, že Bundesarbeitskammer byla stěžovatelkou před Komisí (viz bod 5 výše) a že cílem jejích tvrzení nebylo dosáhnout zjištění, že dotčené opatření představuje podporu, kterou může Komise povolit jako podporu, která je v souladu s pokyny (viz zejména body 47 až 51 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Kromě toho, jak vyplývá z tvrzení Rakouské republiky předložených při jednání, i když byl Komisi poskytnut určitý počet dokumentů, otázkou ještě bylo, jaká byla vyžadovaná úroveň podrobnosti informací, které měly být poskytnuty. Jestliže přitom Rakouská republika tvrdila při jednání, že žádosti Komise v tomto ohledu byly „nepřiměřené“, tato tvrzení jsou nepřijatelná (viz bod 181 výše). Je tedy třeba rovněž odkázat na bod 180 výše, ve kterém bylo konstatováno, že ještě ve fázi odpovědi na organizační procesní opatření Tribunálu, a i když Tribunál položil v tomto ohledu konkrétní dotaz, Rakouská republika netvrdila, že zaslala Komisi skutečnosti nezbytné pro analýzu dotčeného opatření z hlediska bodů 158 a 159 pokynů a ani nekritizovala jakoukoliv nepřiměřenost žádostí Komise v tomto ohledu.
- 183 Za těchto okolností není třeba se domnívat, že se Komise dopustila nesprávného posouzení, když měla za to, že dotčená výjimka nesplňuje ani podmínky stanovené body 154 až 159 pokynů.

184 Nakonec, aniž by bylo nutné rozhodnout o opožděnosti argumentu Rakouské republiky, předloženého poprvé v replice (viz obdobně rozsudek Djebel – SGPS v. Komise, bod 124 výše, EU:T:2012:11, body 142 až 144 a citovaná judikatura), podle kterého Komise narušuje hospodářskou soutěž tím, že přezkoumala pouze rakouský systém podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, i když v dalších členských státech Unie existují rovnocenné „mimorozpočtové“ systémy, stačí konstatovat stejně jako Komise, že toto tvrzení není účinné při posouzení legality struktury zavedené Rakouskou republikou a oznámené v projednávané věci. Kromě toho je třeba uvést, že Rakouská republika měla jiné procesní prostředky proto, aby vyzvala Komisi, aby jednala proti jiným členským státům Unie, které stanoví srovnatelné struktury, pokud bylo toto jejím úmyslem.

185 Za těchto okolností je třeba konstatovat rovněž, že žádné z tvrzení Rakouské republiky neumožňuje dospět k závěru, že Komise zneužila svou pravomoc tím, že odmítla použít pokyny *per analogiam*. Je třeba v tomto ohledu zejména připomenout jednak, že Komise podpůrně provedla analýzu s ohledem na uvedené pokyny (bod 127 a následující odůvodnění napadeného rozhodnutí), která se týkala konkrétně neharmonizovaných daní. Kromě toho Rakouská republika před Tribunálem nepředkládá žádný důkaz, který by se přímo týkal tohoto údajného „zneužití pravomoci“.

186 Je tedy třeba rovněž odmítnout tvrzení Rakouské republiky, podle kterého jsou ekonomické a soutěžní účinky oznámeného opatření srovnatelné s daňovými systémy upravenými směrnicí o energetickém zdanění, jakož i tvrzení, podle kterého Komise překročila meze své posuzovací pravomoci, když použila na systém mimorozpočtového financování přísnější kritéria než na systém financování daněmi, a zasáhla tak do výběru systémů financování.

187 Z toho vyplývá, že je třeba zamítnout první část projednávaného žalobního důvodu.

– K druhé části třetího žalobního důvodu

188 Rakouská republika tvrdí, že kromě použití pokynů *per analogiam* bylo myslitelné použití článku 25 nařízení č. 800/2008. Tvrdí s odkazem na německou, anglickou a francouzskou verzi uvedeného nařízení, že je formulováno širše než uvedené pokyny, jelikož na rozdíl od jejich bodu 152, podle kterého snížení ekologických daní předpokládá, že se jedná o „harmonizované“ energetické daně, z uvedeného článku pouze vyplývá, že uvedená snížení jsou vyňata z povinnosti oznámení, splňují-li podmínky stanovené směrnicí o energetickém zdanění. Rakouská republika rovněž tvrdí, že z dokumentu, nadepsaného „Joint paper on the revision of the Community guidelines on State aid for environmental protection and Energy Tax Directive (Společný dokument o revizi Pokynů Společenství ke státní podpoře na ochranu životního prostředí a směrnice o zdanění energie)“ ze dne 7. prosince 2006, vyplývá, že členské státy Unie potřebují flexibilitu, aby mohly provádět smysluplné diferenciaci, včetně v logice ekologických daní osvobození a diferenciované sazby. Režim vyrovnání tak měl být povolen rovněž na základě výše uvedeného nařízení.

189 V replice Rakouská republika zejména tvrdí, že článek 25 nařízení č. 800/2008 představuje ustanovení přijaté později než pokyny a že je jeho znění zjevně širší než znění bodu 152 uvedených pokynů, který stanoví, že snížení ekologických daní předpokládají úplnou harmonizaci energetických daní. Pokud by přitom, jak tvrdí Komise, uvedený článek byl použitelný pouze na směrnici o energetickém zdanění, byl by nadbytečný, neboť možnost povolit snížení daně by vyplývala přímo z uvedené směrnice.

190 Podle Rakouské republiky nestačí odkázat na to, že rakouský systém podpory zelené elektřiny není energetickou daní ve smyslu směrnice o energetickém zdanění. Jelikož účinek uvedeného systému jde ve smyslu čl. 17 odst. 1 písm. a) uvedené směrnice, spadá podle ní pod článek 25 nařízení č. 800/2008. Zdůrazňuje rovněž, že definice příjemců a podmínek, které je třeba splnit proto, aby se použil § 22c novelizovaného ÖSG, přebírá požadavky výše uvedené směrnice.

191 Mimoto Rakouská republika tvrdí, že i když nařízení č. 800/2008 stanoví v rámci svého článku 25 přesná pravidla v případě snížení daní v oblasti životního prostředí, taková pravidla neexistují v případě snížení v rámci srovnatelného „mimorozpočtového“ financování, které sleduje přesně stejné cíle jako ekologické daně nebo energetické daně a které má stejné ekonomické a soutěžní účinky. Neodůvodněné nerovné zacházení, neslučitelné s unijním právem, je tím patrnější, když se Komise domnívá, že se v projednávané věci jedná o státní prostředky ve formě parafiskálního odvodu. Tvrdí, že takový parafiskální odvod se neodlišuje v podstatě od mechanismů rozpočtového financování. § 22c novelizovaného ÖSG splňuje podmínku přímého, a v každém případě nepřímého, zlepšení ochrany životního prostředí, jelikož výslovně stanoví, že vyrovnávací částka představující alespoň 0,5 % čisté hodnoty výroby předchozího kalendářního roku musí být placena středisku pro nákup a prodej zelené elektřiny. Nakonec tvrdí, že široký prostor pro uvážení, který má Komise, jí umožňuje použít uvedené nařízení přímo nebo *per analogiam* proto, aby bylo vyloučeno, že s dvěma srovnatelnými situacemi bude zacházeno odlišně.

192 Je třeba připomenout především, že bod 46 odůvodnění nařízení č. 800/2008 zní následovně:

„Vzhledem k dostatečným zkušenostem získaným při uplatňování pokynů Společenství o státní podpoře na ochranu životního prostředí by z oznamovací povinnosti měla být vyňata investiční podpora, která podnikům umožní řídit se přísnějšími normami, než jsou normy Společenství v oblasti ochrany životního prostředí, nebo zvyšovat úroveň ochrany životního prostředí v případě, že norma Společenství neexistuje, [...] podpora na ochranu životního prostředí pro investice do opatření na úsporu energie, podpora na ochranu životního prostředí pro investice do podpory na ochranu životního prostředí pro investice na podporu energie z obnovitelných zdrojů energie včetně investic souvisejících s udržitelnými biopalivy, podpora na ekologické studie a některá podpora v podobě úlev na ekologických daních.“

193 Dále, je třeba uvést, že článek 25 nařízení č. 800/2008, nadepsaný „Podpora v podobě úlev na ekologických daních“, zní následovně:

„1. Režimy podpor na ochranu životního prostředí v podobě úlev na ekologických daních splňující podmínky [směrnice o energetickém zdanění] jsou slučitelné se společným trhem ve smyslu čl. 87 odst. 3 Smlouvy a jsou vyňaty z oznamovací povinnosti podle čl. 88 odst. 3 Smlouvy, pokud jsou splněny podmínky stanovené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku.

2. Subjekty, jimž byla přiznána úleva na ekologických daních, uhradí alespoň minimální daň Společenství podle [směrnice o energetickém zdanění].

3. Snížení daní se povolí na dobu nejvýše 10 let. Po tomto období deseti let členské státy zváží vhodnost daného opatření podpory.“

194 Je třeba rovněž uvést, že článek 26 směrnice o energetickém zdanění a elektřiny zní následovně:

„1. Členské státy uvědomí Komisi o opatřeních přijatých podle článku 5, čl. 14 odst. 2 a článků 15 a 17.

2. Opatření jako osvobození od daně, snížení úrovně zdanění, daňové rozlišení nebo vrácení daně ve smyslu této směrnice mohou představovat státní podporu a tyto případy se musejí oznámit Komisi podle čl. 88 odst. 3 Smlouvy.

Informace poskytované Komisi na základě této směrnice nezprošťují členské státy oznamovací povinnosti podle čl. 88 odst. 3 Smlouvy.

3. Povinnost uvědomit Komisi podle odstavce 1 o opatřeních přijatých podle článku 5 nezprošťuje členské státy oznamovací povinnosti podle směrnice 83/189/EHS.“

- 195 V bodech 143 až 148 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise v podstatě uvedla, že v projednávané věci neexistoval žádný prostor pro uvážení k použití článku 25 nařízení č. 800/2008 *per analogiam*. Jednak nebyly použitelné režimy podle Komise srovnatelné zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že uvedený článek se vztahuje pouze na ekologické daně upravené směrnicí o energetickém zdanění. V tomto smyslu představuje kvalifikace jako „energetická daň“ tedy podmínku pro použití tohoto článku. Tento výklad je podpořen logikou systému tohoto nařízení, ze které vyplývá, že jeho působnost nesmí překročit pokyny, na které odkazuje. Výše uvedené ustanovení se tak použije pouze na energetické daně upravené směrnicí o energetickém zdanění.
- 196 Komise přitom uvedla, že příspěvky placené v rámci novelizovaného ÖSG nejsou ekologickými daněmi, takže nespádají do působnosti předpisů o energetickém zdanění. Pravidla týkající se energetických daní a pravidla týkající se rakouských výkupních sazeb nejsou tedy úzce srovnatelná.
- 197 Zadruhé Komise zdůraznila, že režim použitelný v projednávané věci nezahrnuje žádné opomenutí neslučitelné s unijním právem, které by použití *per analogiam* umožnilo napravit. Podle ní totiž nejsou snížení daní nebo podobná opatření, na která se nevztahuje nařízení č. 800/2008, sama o sobě neslučitelná s unijním právem, ale vyžadují pouze oznámení na základě článku 108 SFEU s následnou analýzou s ohledem na pokyny nebo na základě čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU, pokud se pokyny nepoužijí.
- 198 Komise na základě tohoto dospěla k závěru, že nemůže stanovit obdobnost mezi oznámeným režimem a harmonizovanými energetickými daněmi uvedenými v článku 25 nařízení č. 800/2008, a že tedy nemůže povolit dotčený mechanismus ani na základě takové analogie (bod 147 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 199 Je třeba uvést především, že Komise tvrdí, že tvrzení Rakouské republiky týkající se přímé použitelnosti článku 25 nařízení č. 800/2008 je nepřijatelné z důvodu jeho pozdního předložení, jelikož uvedené tvrzení bylo předloženo poprvé až v replice. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že z žaloby a zejména z jejího bodu 64, ve spojení s jejími body 63 a 59 vyplývá, že se Rakouská republika snažila prokázat použitelnost výše uvedeného ustanovení *per analogiam* ve vztahu k § 22c novelizovaného ÖSG. Za okolností projednávané věci, aniž by bylo nutné se dále zabývat přípustností tvrzení Rakouské republiky týkající se „přímé“ použitelnosti článku 25 výše uvedeného nařízení, a to zejména jako rozšíření argumentů vycházejících ze souladu oznámené podpory s uvedeným ustanovením z důvodu obdobnosti, je třeba jej odmítnout z totožných důvodů.
- 200 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že, jak bylo rozhodnuto v bodech 168 až 178 výše, i kdyby bylo třeba posoudit novelizovaný ÖSG jako přirovnatelný k daňovému opatření a jeho § 22c jako výjimku v jeho rámci, nic to nemění na tom, že by se mohlo nanejvýše jednat o daň, kterou je třeba posuzovat *per analogiam* s daňovými režimy neharmonizovanými na evropské úrovni. Novelizovaný ÖSG totiž nebyl přijat ve zvláštním kontextu provedení směrnice o energetickém zdanění a jako takový není touto směrnicí stanoven.
- 201 Dále, pokud jde konkrétněji o případné použití nařízení č. 800/2008, ať již přímo nebo *per analogiam*, je třeba konstatovat, že toto nařízení stanoví zejména v rámci daňových osvobození v oblasti životního prostředí přesné okolnosti, za kterých není nutné provést oznámení výjimky Komisi (viz bod 46 odůvodnění a článek 25 uvedeného nařízení).
- 202 Přitom na rozdíl od toho, co tvrdí Rakouská republika, není možné při výkladu článku 25 nařízení č. 800/2008 oddělit kritériem „splnit podmínky stanovené [směrnicí o energetickém zdanění]“ od kritéria, podle kterého se musí jednat o ekologické daně stanovené uvedenou směrnicí, tedy harmonizované daně na evropské úrovni. Cíl uvedeného nařízení totiž spočívá v osvobození určitých daňových výjimek, upravených výše uvedenou směrnicí jako celek, od povinnosti oznámení. V této souvislosti je nelze posoudit ani pouze jako doplňující dokument ve vztahu k pokynům, jelikož zejména v určitých případech umožňuje neprovést předchozí oznámení režimu podpory životního prostředí.

- 203 Za těchto okolností nelze toto ustanovení použít na projednávanou věc, ať již přímo nebo *per analogiam*, z důvodu odlišnosti dotčených situací, a tedy nesrovnatelnosti situace uvedené v článku 25 nařízení č. 800/2008 a oznámeného opatření (viz rovněž bod 172 výše). V tomto ohledu je třeba dále konstatovat, že, jak tvrdí Komise, skutečnost, že konkrétní režim zdanění nebo přirovnatelný režim nespadá do působnosti výše uvedeného nařízení, nemá ani automaticky za důsledek, že existuje právní „mezera“ nebo že došlo k opomenutí neslučitelnému se zásadami upravujícími unijní právo. Takový režim, jaký byl uveden výše, totiž spadá v tomto případě buď pod pokyny, a případně konkrétně pod jejich ustanovení týkající se „neharmonizovaných“ daní, nebo je třeba jej analyzovat přímo z hlediska slučitelnosti podpory s vnitřním trhem ve smyslu čl. 107 odst. 3 SFEU.
- 204 S ohledem na předcházející není nutné dále rozhodnout o konkrétních podmínkách použití čl. 25 odst. 2 a 3 nařízení č. 800/2008. Zcela pro doplnění je tedy třeba ještě uvést skutečnost, že Rakouská republika netvrdila, a ostatně to ani nevyplývá z oznámeného režimu, že by tento režim stanovil omezení doby trvání použití výjimky stanovené v § 22c novelizovaného ÖSG na dobu nejvýše deseti let.
- 205 Kromě toho je třeba uvést, že závěry týkající se nepoužitelnosti nařízení č. 800/2008 na projednávanou věc nemohou být zneplatněny tvrzeními Rakouské republiky, která vycházejí z odkazu na dokument „[s]polečný dokument o revizi Pokynů Společenství ke státní podpoře na ochranu životního prostředí a směrnice o zdanění energie“ (viz bod 188 výše). Jak totiž tvrdí Komise, jedná se pouze o přípravný dokument, podepsaný ostatně pouze některými členskými státy Unie, zejména Dánským královstvím, Spolkovou republikou Německo, Nizozemským královstvím, Rakouskou republikou, Finskou republikou a Švédským královstvím, který tak nemůže mít přednost při výkladu konečné verze dotčeného nařízení přijatého Komisí, prováděného s přihlédnutím k přesnému znění ustanovení tohoto nařízení, kterých se týkají tvrzení Rakouské republiky, a ke kontextu, jehož je uvedené nařízení součástí. Navíc tento posledně uvedený výklad zohledňuje historii přijetí článku 25 tohoto nařízení ve vztahu k pokynům, a zejména skutečnost, že cílem tohoto ustanovení bylo uplatnit zkušenosti získané Komisí z důvodu jejího použití uvedených pokynů (viz zejména bod 192 výše). V takovém kontextu zejména Komise správně zdůraznila při jednání, že dotčené nařízení je třeba vykládat restriktivně, jelikož se týká pouze situací, ohledně kterých má hodně zkušeností a ze kterých tak může povolit zásadní výjimku.
- 206 Nakonec i v rámci projednávané části třetího žalobního důvodu je třeba konstatovat, že tvrzení Rakouské republiky neumožňují dospět k závěru, že Komise zneužila svou pravomoc, když odmítla použít ať již přímo nebo *per analogiam* nařízení č. 800/2008, a zejména jeho článek 25. Mimoto je třeba připomenout, že v bodech 143 až 148 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise provedla konkrétní analýzu tvrzení Rakouské republiky předložených během správního řízení, pokud jde o uvedené nařízení, a domnívala se, aniž se dopustila právního pochybení, že výše uvedené ustanovení odkazuje na energetické daně, upravené směrnicí o energetickém zdanění.
- 207 Je tedy třeba zamítnout druhou část třetího žalobního důvodu.
- 208 Vzhledem k tomu, že zaprvé i přes nadpis jejího žalobního důvodu, který se týká „chybného použití čl. 107 odst. 3 SFEU a zneužití pravomoci“, Rakouská republika nepředložila jiné konkrétní argumenty, které by bylo třeba, aby Tribunál nyní přezkoumal a které by se týkaly přímo použití tohoto článku, tedy zejména při neexistenci tvrzení Rakouské republiky, která by kritizovala úvahy provedené Komisí v bodě 149 a následujících odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterých Komise posoudila slučitelnost dotčeného opatření přímo s ohledem na toto ustanovení, když si zejména kladla otázku, zda má dotčená podpora cíl obecného zájmu, motivační účinek, je nezbytná a přiměřená, a jelikož zadruhé v žádném případě nemohou být tvrzení Komise uvedená v bodech 165 až 167 odůvodnění napadeného rozhodnutí zpochybněna, je třeba zamítnout třetí žalobní důvod v plném rozsahu.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nerovného zacházení se srovnatelnými situacemi ohledně jejich ekonomických a soutěžních účinků ze strany Komise

- 209 Rakouská republika tvrdí, že během vyšetřovacího řízení a zejména ve svém písemném vyjádření ze dne 8. října 2009 několikrát poukázala na obdobnost s německým systémem zejména z hlediska financování „účtované ceny“ (přeúčtování dodatečných nákladů na zelenou elektřinu) a omezení příspěvku energeticky náročných podniků. Od roku 2004 německý zákon o obnovitelných energiích stanoví rovněž srovnatelné omezení. V důsledku toho z důvodu úzkého prolínání německého a rakouského trhu s elektřinou od jejich liberalizace a s přihlédnutím k podobnosti obou systémů Rakouská republika tvrdí, že jsou podobné z hlediska jejich ekonomických a soutěžních účinků.
- 210 Za těchto okolností Rakouská republika tvrdí, že Komise nemohla odmítnout posoudit případnou obdobnost mezi rakouským a německým režimem, když se omezila na uvedení, že německý režim dosud neposuzovala. Stejně tak podle ní není jasný důvod, proč Komise přijala odlišné rozhodnutí v řízení N 271/2006 (týkajícím se „Tax Relief for Supply of surplus Heating“ v Dánsku, i když se jednalo o systém srovnatelný se systémem, o který jde v projednávané věci, pokud jde o ekonomické a soutěžní účinky. Vzhledem k tomu, že se srovnatelnými situacemi bylo tedy zacházeno odlišně, byla porušena zásada rovného zacházení (s odkazem na rozsudek ze dne 30. dubna 1998, Vlaamse Gewest v. Komise, T-214/95, Recueil, EU:T:1998:77, bod 89).
- 211 V replice v odpovědi na argument Komise, podle kterého nepřezkoumala EEG, který jí nebyl oznámen, Rakouská republika tvrdí, že kvalifikace režimu jako státní podpory nemůže podléhat takovému oznámení, jelikož je Komise povinna se zabývat státními podporami, které mohou být protiprávní. Stejně tak zpochybňuje argument Komise, podle kterého rozsudek Vlaamse Gewest v. Komise, bod 210 výše (EU:T:1998:77) není v projednávané věci relevantní a zdůrazňuje, že je třeba přihlédnout k tomu, co z něj vyplývá, že se Komise zavázala dodržovat vodítka uložená v pokynech. Mělo by tomu být stejně, pokud jde o nařízení č. 800/2008. Tudíž spadá-li situace pod uvedené pokyny nebo uvedené nařízení, je třeba je použít a povolit oznámené opatření bez schovávání se za formalistické argumenty.
- 212 Nakonec Rakouská republika považuje za nesrozumitelné poznámky Komise týkající se rozsudku Vlaamse Gewest v. Komise, bod 210 výše (EU:T:1998:77), zejména ty, podle kterých uvedený rozsudek nijak neznamená, že je povinna posuzovat stejně srovnatelné situace. Podle ní, i když Komise odmítne z formalistických důvodů použít pokyny nebo nařízení č. 800/2008 *per analogiam*, tvrdí Komise nyní, že srovnatelné situace ohledně svých soutěžních účinků „mohou podléhat režimu unijního práva“ v určitých případech, aniž by mu podléhaly v jiných případech. Odkazuje zejména na příklady Komise, které prokazují, že srovnatelné situace ohledně svých soutěžních účinků mohou vzniknout při poskytnutí státních podpor nebo bez něj.
- 213 Úvodem je třeba konstatovat, že některá tvrzení Rakouské republiky týkající se rovného zacházení byla zahrnuta do druhého žalobního důvodu a v této souvislosti posouzena (viz bod 124 a následující výše).
- 214 Jak bylo připomenuto v bodě 124 výše s odkazem na ustálenou judikaturu, dodržování zásady rovného zacházení vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno.
- 215 V rámci posouzení ustanovení čl. 107 odst. 1 SFEU bylo rovněž připomenuto, že pojem „státní podpora“ odpovídá objektivní situaci, kterou je třeba posoudit k datu, kdy Komise přijímá své rozhodnutí. Důvody, proč Komise učinila posouzení lišící se od situace v předchozím rozhodnutí, tak nemají vliv na posouzení legality napadeného rozhodnutí (viz bod 125 výše).
- 216 Dále, je třeba uvést, že podle ustálené judikatury legalita rozhodnutí Komise, jež konstatuje, že nová podpora nesplňuje podmínky pro použití této odchylky, musí být posuzována pouze v rámci čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU, a nikoliv s ohledem na předchozí rozhodovací praxi Komise za předpokladu, že

je prokázána (rozsudek ze dne 8. července 2010, *Freistaat Sachsen a Land Sachsen-Anhalt v. Komise*, T-396/08, EU:T:2010:297, bod 54). Tato judikatura se použije *per analogiam*, pokud jde o posuzování režimů podpor.

- 217 Kromě toho bylo již rozhodnuto, že Komise nemůže být zbavena možnosti stanovit přísnější podmínky slučitelnosti, pokud to vyžaduje vývoj vnitřního trhu a cíl nenarušené hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek *Freistaat Sachsen a Land Sachsen-Anhalt v. Komise*, bod 210 výše, EU:T:2010:297, bod 53 a citovaná judikatura).
- 218 Ostatně, jak bylo připomenuto v bodě 126 a následujících výše, rozhodnutí Komise, na která odkazuje Rakouská republika v projednávané věci, nejsou relevantní pro řešení tohoto sporu jednak z důvodu vývoje judikatury a jednak z důvodu nedostatku přímé srovnatelnosti se situací, o kterou jde v projednávané věci. Její tvrzení týkající se rozhodnutí Komise N 271/2006 nebo dokonce N 820/2006 nelze posoudit jako opodstatněná. Totéž platí z důvodů analyzovaných v rámci prvního a druhého žalobního důvodu o případné obdobnosti s „bývalým“ německým systémem upravujícím podporu elektřiny z obnovitelných zdrojů, který vedl k vydání rozsudku *PreussenElektra*, bod 42 výše (EU:C:2001:160).
- 219 Pokud jde o odkaz na EEG (viz zejména bod 211 a následující výše), zaprvé Komise správně tvrdí, že jelikož výše uvedený německý režim nebyl oznámen a tedy ani nebyl předmětem analýzy ze strany Komise, a tím spíše ani analýzy, v návaznosti na kterou by bylo přijato rozhodnutí týkající se jeho slučitelnosti se společným trhem, nemůže mít přednost před analýzou legality rakouského režimu provedenou s přihlédnutím ke zvláštním okolnostem stanoveným novelizovaným ÖSG. Zadruhé Komise správně před Tribunálem uvádí, že Rakouská republika má jiné procesní prostředky k tomu, aby vyzvala Komisi, aby případně posoudila jiné režimy v jiných členských státech.
- 220 Nakonec je třeba konstatovat stejně jako Komise, že u žádného žalobního důvodu Rakouská republika neprokázala, že se Komise svým jednáním dopustila „zneužití posuzovací pravomoci“.
- 221 V důsledku toho je třeba zamítnout čtvrtý žalobní důvod, jakož i žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 222 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Kromě toho podle odstavce 4 výše uvedeného článku členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení.
- 223 Vzhledem k tomu, že Rakouská republika neměla ve věci úspěch, je třeba jí uložit náhradu nákladů řízení v souladu s návrhovými žádáními Komise.
- 224 Spojené království ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Rakouské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.**
- 3) **Spojené království Velké Británie a Severního Irska ponese vlastní náklady řízení.**

Dittrich

Schwarcz

Tomljenović

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 11. prosince 2014.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	2
Řízení a návrhová žádání	4
Právní otázky	5
K přípustnosti prvního a druhého žalobního důvodu	5
K věci samé	7
Úvodní uvedení některých hlavních bodů dotčeného opatření a postoje Komise v napadeném rozhodnutí	7
K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU z důvodu právního pochybení Komise tím, že dospěla k závěru, že režim stanovený v § 22c novelizovaného ÖSG představuje státní podporu	8
– K první části prvního žalobního důvodu	8
– K druhé části prvního žalobního důvodu	16
K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU z důvodu právního pochybení Komise, když dospěla k závěru, že je dotčené opatření selektivní	17
K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z chybného použití čl. 107 odst. 3 SFEU a z překročení pravomoci	24
– K první části třetího žalobního důvodu	24
– K druhé části třetího žalobního důvodu	33
Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nerovného zacházení se srovnatelnými situacemi ohledně jejich ekonomických a soutěžních účinků ze strany Komise	37
K nákladům řízení	38